



Република Србија
Министарство финансија

БИЛТЕН

СЛУЖБЕНА ОБЈАШЊЕЊА И
СТРУЧНА МИШЉЕЊА ЗА ПРИМЕНУ
ФИНАНСИЈСКИХ ПРОПИСА



број 11
новембар 2014.
година LIV
ISSN 0354 - 3242

Б И Л Т Е Н
СЛУЖБЕНА ОБЈАШЊЕЊА И СТРУЧНА МИШЉЕЊА
ЗА ПРИМЕНУ ФИНАНСИЈСКИХ ПРОПИСА

Број 11
новембар 2014.
година LIV
ISSN 0354-3242

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
МИНИСТАРСТВО ФИНАНСИЈА
БЕОГРАД

Оснивач и издавач
Министарство финансија Републике Србије
Београд, Кнеза Милоша 20
www.mfin.gov.rs

(Оснивачка и издавачка права преузета од Министарства финансија СРЈ на основу Споразума о преносу оснивачких права бр. 651-01-1/2003)

За издавача
др Душан Вујовић, министар финансија

Уређивачки одбор
Горана Грозданић, Ирина Стевановић Гавровић,
Весна Хрељац Ивановић, мр Јасмина Кнежевић

Главни уредник
Горана Грозданић
посебни саветник министра финансија

Уредник
мр Јасмина Кнежевић
jasmina.knezevic@mfin.gov.rs

Редакција
БИЛТЕН Службена објашњења и стипична мишљења
за примену финансијских прописа
Министарство финансија Републике Србије
Кнеза Милоша 20, 11000 Београд
Тел. 011/3642 659

Припрема и штампа
Штампарија Министарства финансија Републике Србије
Београд, Кнеза Милоша 20

Тел. 011/3642 659 bilten@mfin.gov.rs

Билтен излази месечно.
Copyright © 2003-2014 by Министарство финансија Републике Србије
Сва права задржана.

САДРЖАЈ

ЈАВНИ ПРИХОДИ

ПОРЕЗИ

1. а) Порески третман накнаде коју резидентно правно лице плаћа нерезидентном обвезнику – резиденту Краљевине Данске по основу коришћења или права коришћења нацрта и скица за изградњу сушаре на пару, односно монтажу опреме за сушару на пару, укључујући и коришћење или право коришћења технолошког поступка сушења који је заштићен патентима. 13

 - б) Уколико је надлежни царински орган при утврђивању основице за обрачунавање ПДВ за увоз опреме у царинску вредност опреме урачунао и накнаду за услуге које су повезане са уградњом и инсталацијом те опреме, при чему је порески дужник за увоз добара и прималац предметних услуга исто лице, да ли домаће привредно друштво – прималац услуга има обавезу да обрачуна ПДВ за промет тих услуга? 13
-

ПОРЕЗ НА ДОДАТУ ВРЕДНОСТ

1. Да ли обвезник ПДВ – „Air Serbia“ АД има право да ПДВ обрачунат од стране обвезника ПДВ – Аеродром „Никола Тесла“ Београд АД, за промет услуга путничког сервиса које обухватају коришћење аеродромске инфраструктуре и коришћење опреме за безбедност, одбије као претходни порез? 21
 2. Да ли постоји обавеза подношења евиденционе пријаве ПДВ у случају када физичко лице на чије име гласи грађевинска дозвола за изградњу грађевинског објекта изгради објекат на сопственом земљишту, самостално или уз ангажовање извођача радова и након изградње предметног објекта, на делу објекта односно економски дељивим целинама у оквиру тог објекта изврши први пренос права располагања другим лицима? 23
 3. Да ли обвезник ПДВ који је набавио моторно возило за превоз својих запослених од места становања до места рада, као и превоз запослених за потребе обављања теренских послова има право на одбитак претходног пореза по основу набавке тог моторног возила? 25
 4. Порески третман преноса дела имовине када обвезник ПДВ који обавља делатност прераде живинског меса и производње прерађевина од меса, уз накнаду, врши пренос дела имовине коју чини погон за прераду меса (машине, алат, прибор и др.) 29
 5. Како обвезник ПДВ утврђује количину расхода електричне енергије на који се не обрачунава и не плаћа ПДВ? 31
-

-
6. Да ли се накнада за формирање обавезних резерви нафте и деривата нафте, коју надлежни царински орган обрачунава при увозу течног нафтног гаса, урачунава у основицу за обрачунавање ПДВ код увоза предметног добра? 34
7. Да ли се обрачунава и плаћа ПДВ на промет услуга централизоване подршке у области рачуноводства које се пружају кроз рад у рачуноводственом софтверу који користе и пружалац и примаоци услуга, а који обвезник ПДВ врши страним повезаним привредним друштвима? 36
8. а) Да ли обвезник ПДВ који изврши увоз добара која се користе у кардиохирургији, у циљу њихове продаје здравственим установама, има право на одбитак ПДВ плаћеног приликом увоза? 38
- б) Да ли обвезник ПДВ који део добара која је увезао враћа инодобављачу има обавезу да по том основу обрачуна и плати ПДВ? 38
9. Да ли купац првог стана има право на рефундацију ПДВ по основу куповине првог стана у случају када уговорену цену стана са ПДВ не исплати продавцу уплатом на текући рачун продавца, већ на благајни продавца? 41
10. Да ли се обрачунава и плаћа ПДВ на промет услуга давања у закуп спортских сала и базена спортским клубовима, а који врши обвезник ПДВ – Спортско рекреативно образовни центар Врачар? 43
-

-
11. Да ли обвезник ПДВ има право да ПДВ обрачунат од стране претходног учесника у промету за промет добара – софа које набавља за опремање просторија у којима раде запослени – програмери, графички дизајнери, 3Д моделари, веб дизајнери и сл. одбије као претходни порез? 44
 12. Како мора да буде исплаћена ПДВ надокнада у случају када обвезник ПДВ вредност пољопривредних или шумских производа, односно пољопривредних услуга плаћа готовим новцем, добрима или услугама? 46
 13. Да ли обвезник ПДВ има обавезу да обрачуна и плати ПДВ надокнаду пољопривреднику за промет производа који су настали прерадом пољопривредних производа (нпр. сир, кајмак и др.)? 48

ПОРЕЗ НА ДОБИТ ПРАВНИХ ЛИЦА

1. Да ли обвезник који има регистровану делатност 68.20 – изнајмљивање властитих или изнајмљивање некретнина и управљање њима, има право на порески кредит из члана 48. Закона о порезу на добит правних лица у случају када изврши улагање у куповину стамбеног објекта који је евидентиран у његовим пословним књигама као основно средство у сопственом власништву? 51
 2. Признавање права на порески кредит из члана 48. Закона о порезу на добит правних лица у случају набавке основног средства (у току 2012. године) које је плаћено путем компензације 53
-

-
3. Да ли постоји могућност ослобађања од обавезе плаћања пореза на добит правних лица за приход од капиталног добитка који је остварен разменом права својине на непокретности за право својине на другим непокретностима, у складу са одредбама Закона о порезу на добит предузећа („Сл. гласник РС“, бр. 25/01 и 80/02), који се примењивао на утврђивање, обрачунавање и плаћање пореске обавезе за 2002. годину када је извршена предметна размена права? 55
 4. Поступање у случају када исплатилац прихода у моменту исплате прихода нерезидентном обвезнику не располаже потврдом којом нерезидентни обвезник доказује статус резидента државе са којом је закључен уговор о избегавању двоструког опорезивања 57

ПОРЕЗИ НА ИМОВИНУ

1. Да ли применом чл. 31а и 31б Закона о порезима на имовину може да се оствари ослобођење од пореза на пренос апсолутних права ако се пренос уз накнаду права својине на стану врши лицу које је решењем надлежног суда оглашено наследником идеалног дела породичне стамбене зграде? 61
 2. Порески третман преноса без накнаде удела у друштву са ограниченом одговорношћу са једног на друго физичко лице 64
-

-
3. Да ли обвезник који води пословне књиге може да оствари право на ослобођење од пореза на имовину за 2014. годину за пољопривредно земљиште на коме је стекао право својине у 2010-ој години, а које у пословним књигама евидентира на рачуну 140 – Нематеријална имовина за даљу продају, односно на рачуну 141 – Земљиште намењено продаји? 64
4. Утврђивање основице пореза на имовину 66
5. Да ли постоји законски основ да јединица локалне самоуправе својим актом пропише умањење, односно ослобођење од пореза на имовину лицима која инвестирају у тој јединици локалне самоуправе и која по основу тих инвестиција постају обвезници пореза на имовину? 71
6. За које непокретности је јавно предузеће обвезник пореза на имовину? 73
7. Да ли се плаћа порез на пренос апсолутних права у случају када физичко лице закључи уговор са самим собом као предузетником, а којим се уређује да то физичко лице своју непокреност преноси на своју радњу? 75
8. Да ли је предмет опорезивања порезом на пренос апсолутних права пренос права својине на пловилу – угоститељском објекту на води који привредно друштво врши физичком лицу које је оснивач тог привредног друштва, уместо враћања зајма примљеног у новцу од тог физичког лица? 77
-

-
9. а) Да ли су предмет опорезивања порезом на имовину право, коришћење или државина конституисани на настрешници у саставу станице за снабдевање моторних возила горивом, као и на резервоарима за гориво у саставу станице за снабдевање моторних возила горивом који су инкорпорисани у земљиште? 79
- б) У коју групу непокретности се разврстава објекат у коме се врши пружање угоститељских услуга у домаћој радиности за сврху утврђивања пореза на имовину? . . . 79
10. У којим случајевима је привредно друштво обвезник пореза на имовину на непокретности? 84
11. Да ли је отварање стечаја над привредним друштвом основ за престанак пореске обавезе по основу пореза на имовину? 87
12. Основица пореза на имовину за породичну стамбену зграду и помоћне зграде физичког лица које не води пословне књиге, а које је поднело захтев за легализацију, али је поступак издавања одобрења прекинут решењем надлежног органа до израде посебне студије за усклађивање постојеће намене са посебним прописима 89
13. Да ли престаје пореска обавеза по основу пореза на имовину за објекат – пословну зграду који „због недостатка не само да не може служити својој функцији и сврси, већ се више не може сматрати ни зградом“? . . . 94
-

ПОРЕЗ НА ДОХОДАК ГРАЂАНА

1. Порески третман накнаде за рад коју оствари физичко лице ангажовано на реализацији пројекта по основу уговора закљученог са Организацијом уједињених нација за индустријски развој (UNIDO) 97
2. Да ли је предмет опорезивања годишњим порезом на доходак грађана приход који физичко лице оствари у виду накнаде штете која се исплаћује запосленом у висини изгубљене зараде за случај незаконитог престанка радног односа и враћања запосленог на рад, као и приход по основу новчане накнаде за време незапослености коју физичко лице остварује сагласно закону којим се уређују запошљавање и осигурање за случај незапослености? 98

ПОРЕЗИ НА УПОТРЕБУ, ДРЖАЊЕ И НОШЕЊЕ ДОБАРА

1. а) Захтев за преиспитивање другостепеног решења којим је одбијена жалба на решење којим је утврђен порез на регистровано оружје 103
 - б) Да ли постоји законски основ да се отпише ненамирени дуг по основу пореза на регистровано оружје и споредних пореских давања обвезнику – пословно способном физичком лицу? 103
 - в) Ко има право на ослобођење од пореза на регистровано оружје? 103
-

2. Плаћање пореза на регистровано оружје	108
--	-----

**ДОПРИНОСИ ЗА ОБАВЕЗНО
СОЦИЈАЛНО ОСИГУРАЊЕ**

1. Да ли постоји обавеза обрачунавања и плаћања доприноса за обавезно социјално осигурање за физичко лице – оснивача привредног друштва које није запослено у том привредном друштву и није заступник привредног друштва?	111
---	-----

РЕПУБЛИЧКЕ АДМИНИСТРАТИВНЕ ТАКСЕ

1. Да ли се плаћа републичка административна такса када матичар, на захтев извршитеља, издаје изводе, односно уверења из матичних књига?	113
--	-----

АКЦИЗЕ

1. Остваривање права на рефакцију плаћене акцизе на деривате нафте који се користе у транспортне сврхе у случају када купац – крајњи корисник деривата нафте (правно лице, односно предузетник) набавља деривате нафте преко овлашћеног дистрибутера на мало, користећи корпоративне (неплатне) картице издате од стране овлашћеног дистрибутера деривата нафте на велико и мало.	115
---	-----

Ф И Н А Н С И Ј С К И С И С Т Е М

РАЧУНОВОДСТВО

1. Да ли микро правно лице које је, у складу са Законом о тржишту капитала, јавно акционарско друштво, као и правно лице које је разврстано у мало правно лице, а има обавезу састављања консолидованих финансијских извештаја, могу примењивати Међународне стандарде финансијског извештавања (МСФИ) почев од 1.1.2014. године или су дужна да примењују Међународни стандард финансијског извештавања за мала и средња правна лица (МСФИ за МСП)? 119

РЕВИЗИЈА

1. Да ли друштво за ревизију може друштву којем обавља ревизију да ради и извештај о трансферним ценама? 121

П О Д С Е Т Н И К

- Финансијски прописи донети у новембру
2014. године 125
-

ЈАВНИ ПРИХОДИ

ПОРЕЗИ

1. а) Порески третман накнаде коју резидентно правно лице плаћа нерезидентном обвезнику – резиденту Краљевине Данске по основу коришћења или права коришћења нацрта и скица за изградњу сушаре на пару, односно монтажу опреме за сушару на пару, укључујући и коришћење или право коришћења технолошког поступка сушења који је заштићен патентима

б) Уколико је надлежни царински орган при утврђивању основице за обрачунавање ПДВ за увоз опреме у царинску вредност опреме урачунао и накнаду за услуге које су повезане са уградњом и инсталацијом те опреме, при чему је порески дужник за увоз добара и прималац предметних услуга исто лице, да ли домаће привредно друштво – прималац услуга има обавезу да обрачуна ПДВ за промет тих услуга?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 430-00-427/2014-04 од 24.11.2014. год.)

а) Са аспекта Закона о порезу на добити њравних лица

Накнада коју резидентно правно лице плаћа нерезидентном обвезнику (у конкретном случају, резиденту

Краљевине Данске) по основу коришћења или права коришћења нацрта и скица за изградњу сушаре на пару, односно монтажу опреме за сушару на пару – уз поштовање пословне тајне и права интелектуалне својине нерезидентног обвезника над предметним скицама и нацртима, укључујући и коришћење или право коришћења технолошког поступка сушења који је заштићен патентима – уз поштовање права интелектуалне својине над тим патентима, при чему изградњу сушаре на пару, монтажу сушаре на пару – уз надзор и према инструкцијама власника/носиоца права интелектуалне својине над скицама и нацртима врши купац опреме – резидентно правно лице, има карактер ауторске накнаде приликом чије исплате се обрачунава и плаћа порез на добит по одбитку.

Члан 40. став 1. тачка 2) Закона о порезу на добит правних лица („Сл. гласник РС“, бр. 25/01, 80/02, 43/03, 84/04, 18/10, 101/11, 119/12, 47/13, 108/13 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон) прописује да, уколико међународним уговором о избегавању двоструког опорезивања није друкчије уређено, порез на добит по одбитку по стопи од 20% обрачунава се и плаћа на приходе које оствари нерезидентни обвезник од резидентног правног лица по основу накнада по основу ауторског и сродних права и права индустријске својине (у даљем тексту: ауторска накнада).

Код обрачуна пореза по одбитку на приходе нерезидента, исплатилац прихода примењује одредбе уговора о избегавању двоструког опорезивања, под условом да нерезидент докаже статус резидента државе са којом је Република закључила уговор о избегавању двоструког

опорезивања и да је нерезидент стварни власник прихода (члан 40а став 1. Закона).

Члан 2. став 1. Закона о ауторском и сродним правима („Сл. гласник РС“, бр. 104/09, 99/11 и 119/12) ауторско дело дефинише као оригиналну духовну творевину аутора, изражену у одређеној форми, без обзира на његову уметничку, научну или другу вредност, његову намену, величину, садржину и начин испољавања, као и допуштеност јавног саопштавања његове садржине.

Сходно члану 2. став 3. тачка 9) Закона о ауторском и сродним правима, ауторским делом сматрају се планови, скице, макете и фотографије.

Сходно члану 14. став 2. тачка 2) Закона о патентима („Сл. гласник РС“, бр. 99/11), у остваривању свог искључивог права на економско искоришћавање заштићеног проналаска, носилац патента или малог патента има право да спречи свако треће лице које нема његову сагласност да примењује поступак који је заштићен патентом.

Између Владе Републике Србије и Владе Краљевине Данске закључен је Уговор о избегавању двоструког опорезивања у односу на порезе на доходак и на имовину („Сл. гласник РС – Међународни уговори“, бр. 105/09, у даљем тексту: Уговор) који се примењује од 1. јануара 2010. године.

Министарство финансија напомиње да Устав Републике Србије („Сл. гласник РС“, бр. 98/06) у члану 16, поред осталог, предвиђа да су опште прихваћена правила међународног права и потврђени међународни уговори саставни део правног поретка Републике Србије и непосредно се примењују.

Уговор, у члану 12. (Ауторске накнаде) став 2, поред осталог, прописује да се ауторске накнаде могу опорезивати и у држави уговорници у којој настају (у конкретном случају, у Републици Србији) у складу са законима те државе, али ако је стварни власник ауторских накнада резидент друге државе уговорнице (у конкретном случају, резидент Краљевине Данске) разрезан порез не може бити већи од 10 одсто бруто износа ауторских накнада.

Сходно члану 12. став 3. Уговора, израз „ауторске накнаде“, у овом члану, означава плаћања било које врсте која су примљена као накнада за коришћење или за право коришћења ауторског права на књижевно, уметничко или научно дело, укључујући биоскопске филмове и филмове или траке за телевизију или радио, као и за коришћење или за право коришћења патента, заштитног знака, нацрта или модела, плана, тајне формуле или поступка или за коришћење или за право коришћења индустријске, комерцијалне или научне опреме или за обавештења која се односе на индустријска, комерцијална или научна искуства.

2. Са аспекта Закона о порезу на додату вредност

2.1. На увоз добара – у конкретном случају опреме и делова опреме, ПДВ се обрачунава и плаћа, а основицу за обрачунавање ПДВ чини вредност увезених добара утврђена у складу са царинским прописима, у коју се урачунавају и акциза, царина и друге увозне дажбине, остали јавни приходи осим ПДВ, као и сви споредни трошкови који су настали до првог одредишта у Републици Србији.

Одредбама члана 3. Закона о порезу на додату вредност („Сл. гласник РС“, бр. 84/04, 86/04–исправка, 61/05, 61/07, 93/12, 108/13 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон о ПДВ) прописано је да су предмет опорезивања ПДВ испорука добара и пружање услуга које порески обвезник изврши у Републици уз накнаду, у оквиру обављања делатности, као и увоз добара у Републику.

Увоз је сваки унос добара у царинско подручје Републике (члан 7. Закона о ПДВ).

Сагласно одредби члана 10. став 1. тачка 5) Закона о ПДВ, порески дужник, у смислу овог закона, је лице које увози добро.

Према одредби члана 19. став 1. Закона о ПДВ, основица код увоза добара је вредност увезеног добра утврђена по царинским прописима.

Сагласно одредбама члана 19. став 2. Закона о ПДВ, у основицу из става 1. овог члана урачунава се и:

- 1) акциза, царина и друге увозне дажбине, као и остали јавни приходи, осим ПДВ;
- 2) сви споредни трошкови који су настали до првог одредишта у Републици.

Одредбом члана 59. Закона о ПДВ прописано је да је за обрачун и наплату ПДВ при увозу добара надлежан царински орган који спроводи царински поступак, ако овим законом није друкчије одређено.

2.2. Местом промета услуга преноса, уступања и давања на коришћење ауторских права, права на патенте,

лиценце, заштитних знакова и других права интелектуалне својине, сматра се место у којем прималац услуге обавља делатност, тј. има седиште или сталну пословну јединицу за коју се пружа услуга, односно пребивалиште. С тим у вези, када страном привредно друштво, тј. привредно друштво које у Републици Србији нема седиште ни сталну пословну јединицу, домаћем привредном друштву врши промет услуга давања на коришћење ауторских права, права на патенте, лиценце и других права интелектуалне својине (у конкретном случају, давање на коришћење нацрта и скица за изградњу сушаре на пару, односно монтажу опреме за сушару на пару – уз поштовање пословне тајне и права интелектуалне својине страног привредног друштва над предметним скицама и нацртима, укључујући и право коришћења технолошког поступка сушења који је заштићен патентима – уз поштовање права интелектуалне својине над тим патентима), при чему страном привредно друштво за промет предметних услуга није одредило пореског пуномоћника у Републици Србији, домаће привредно друштво – прималац услуга има обавезу да, као порески дужник из члана 10. став 1. тачка 3) Закона о ПДВ, обрачуна ПДВ за промет предметних услуга и да обрачунати ПДВ плати у складу са Законом о ПДВ. Међутим, ако је надлежни царински орган при утврђивању основице за обрачунавање ПДВ за увоз опреме, у царинску вредност опреме урачунао и накнаду за предметне услуге које су повезане са уградњом и инсталацијом те опреме, при чему је порески дужник за увоз добара и прималац предметних услуга исто лице, у том случају домаће привредно друштво – прималац услуга нема

обавезу да обрачуна ПДВ за промет тих услуга који му врши страном привредном друштвом.

Промет услуга, у смислу овог закона, су сви послови и радње у оквиру обављања делатности који нису промет добара из члана 4. овог закона (члан 5. став 1. Закона о ПДВ).

Сагласно одредби члана 5. став 3. тачка 1) Закона о ПДВ, прометом услуга, у смислу овог закона, сматра се и пренос, уступање и давање на коришћење ауторских и сродних права, патената, лиценци, заштитних знакова, као и других права интелектуалне својине.

Место промета услуга је место у којем пружалац услуга обавља своју делатност, а ако се промет услуга врши преко пословне јединице, местом промета услуга сматра се место пословне јединице (члан 12. ст. 1. и 2. Закона о ПДВ).

Према одредбама члана 12. став 3. тачка 4) подтачка (5) Закона о ПДВ, а изузетно од ст. 1. и 2. овог члана, местом промета услуга сматра се место у којем прималац услуге обавља делатност или има пословну јединицу за коју се пружа услуга, односно место у којем прималац услуге има седиште или пребивалиште, ако се ради о услугама преноса, уступања и давања на коришћење ауторских права, права на патенте, лиценце, заштитних знакова и других права интелектуалне својине.

Одредбом члана 10. став 1. тачка 2) Закона о ПДВ прописано је да је порески дужник, у смислу овог закона, порески пуномоћник кога одреди страном лице које у

Републици нема седиште ни сталну пословну јединицу, односно пребивалиште, а које обавља промет добара и услуга у Републици.

Према одредби члана 10. став 1. тачка 3) Закона о ПДВ, порески дужник, у смислу овог закона, је прималац добара и услуга, ако страном лице из тачке 2) овог става не одреди пореског пуномоћника.

ПОРЕЗ НА ДОДАТУ ВРЕДНОСТ

1. Да ли обвезник ПДВ – „Air Serbia“ АД има право да ПДВ обрачунат од стране обвезника ПДВ – Аеродром „Никола Тесла“ Београд АД, за промет услуга путничког сервиса које обухватају коришћење аеродромске инфраструктуре и коришћење опреме за безбедност, одбије као претходни порез?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 413-00-00320/2014-04 од 24.11.2014. год.)

Обвезник ПДВ има право да ПДВ који му је обрачунат од стране претходног учесника у промету за промет добара и услуга одбије као претходни порез, уз испуњење прописаних услова – да поседује прописану документацију (рачун или други документ који служи као рачун издат у складу са прописима којима се уређује опорезивање потрошње ПДВ), као и да предметна добра и услуге користи или да ће их користити за промет добара и услуга са правом на одбитак претходног пореза, тј. за промет

који је опорезив ПДВ, промет за који је прописано пореско ослобођење са правом на одбитак претходног пореза или за промет који се сматра извршеним у иностранству ако би за тај промет постојало право на одбитак претходног пореза да је извршен у Републици Србији. С тим у вези, а под условом да поседује прописану документацију, обвезник ПДВ – „Air Serbia“ АД има право да ПДВ обрачунат од стране обвезника ПДВ – Аеродром „Никола Тесла“ Београд АД, за промет услуга путничког сервиса које обухватају коришћење аеродромске инфраструктуре (свих аеродромских ресурса који су путнику на располагању на аеродрому) и коришћење опреме за безбедност (нпр. детектори метала, опрема за скенирање пртљага и сл.), одбије као претходни порез, имајући у виду да обвезник ПДВ – „Air Serbia“ АД предметне услуге користи да би извршио промет са правом на одбитак претходног пореза, тј. промет услуга превоза путника у међународном ваздушном саобраћају који је ослобођен ПДВ са правом на одбитак претходног пореза.

Сагласно одредби члана 27. Закона о порезу на додату вредност („Сл. гласник РС“, бр. 84/04, 86/04–исправка, 61/05, 61/07, 93/12, 108/13 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон), претходни порез је износ ПДВ обрачунат у претходној фази промета добара и услуга, односно плаћен при увозу добара, а који обвезник може да одбије од ПДВ који дугује.

Према одредбама члана 28. став 1. Закона, право на одбитак претходног пореза обвезник може да оствари ако добра набављена у Републици или из увоза, укључујући и набавку опреме, као и објеката за вршење делатности и економски дељивих целина у оквиру тих објеката (у даљем тексту: објекти за вршење делатности), односно примљене

услуге, користи или ће их користити за промет добара и услуга:

- 1) који је опорезив ПДВ;
- 2) за који у складу са чланом 24. овог закона постоји ослобођење од плаћања ПДВ;
- 3) који је извршен у иностранству, ако би за тај промет постојало право на одбитак претходног пореза да је извршен у Републици.

Право на одбитак претходног пореза, према одредбама члана 28. став 2. Закона, обвезник може да оствари ако поседује рачун издат од стране другог обвезника у промету о износу претходног пореза, у складу са овим законом или документ о извршеном увозу добара у којем је исказан претходни порез и документ којим се потврђује да је исказани ПДВ плаћен приликом увоза.

Одредбама става 3. истог члана Закона прописано је да у пореском периоду у којем су испуњени услови из ст. 1. и 2. овог члана обвезник може да одбије претходни порез од дугованог ПДВ, и то:

- 1) обрачунати и исказани ПДВ за промет добара и услуга који је или ће му бити извршен од стране другог обвезника у промету;
- 2) ПДВ који је плаћен приликом увоза добара.

Сагласно одредби става 4. истог члана Закона, право на одбитак претходног пореза настаје даном испуњења услова из ст. 1–3. овог члана.

Обвезник може да оствари право на одбитак претходног пореза у року од пет година од истека године у којој је стекао ово право (члан 28. став 6. Закона).

2. Да ли постоји обавеза подношења евиденционе пријаве ПДВ у случају када физичко лице на чије име гласи

грађевинска дозвола за изградњу грађевинског објекта изгради објекат на сопственом земљишту, самостално или уз ангажовање извођача радова и након изградње предметног објекта, на делу објекта односно економски дељивим целинама у оквиру тог објекта изврши први пренос права располагања другим лицима?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 011-00-01219/2014-04 од 24.11.2014. год.)

Када физичко лице на чије име гласи грађевинска дозвола за изградњу грађевинског објекта изгради објекат на сопственом земљишту, самостално или уз ангажовање извођача радова, и након изградње предметног објекта на делу објекта, односно економски дељивим целинама у оквиру тог објекта изврши први пренос права располагања другим лицима, у том случају, а под условом да је реч о једнократној изградњи грађевинског објекта, не постоји обавеза подношења евиденционе пријаве ПДВ, с обзиром да није реч о обављању делатности физичког лица, као трајне активности коју врши у циљу остваривања прихода.

Одредбом члана 8. став 1. Закона о порезу на додату вредност („Сл. гласник РС“, бр. 84/04, 86/04–исправка, 61/05, 61/07, 93/12, 108/13 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон) прописано је да је порески обвезник (у даљем тексту: обвезник) лице које самостално обавља промет добара и услуга, у оквиру обављања делатности.

Делатност из става 1. овог члана је трајна активност произвођача, трговца или пружаоца услуга у циљу остваривања прихода, укључујући и делатности експлоатације природних богатстава, пољопривреде, шумарства и самосталних занимања (став 2. истог члана Закона).

Одредбом члана 38. став 1. Закона прописано је да је обвезник који је у претходних 12 месеци остварио укупан промет већи од 8.000.000 динара дужан да, најкасније до истека првог рока за предају периодичне пореске пријаве, поднесе евиденциону пријаву надлежном пореском органу.

3. Да ли обвезник ПДВ који је набавио моторно возило за превоз својих запослених од места становања до места рада, као и превоз запослених за потребе обављања теренских послова има право на одбитак претходног пореза по основу набавке тог моторног возила?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 413-00-213/2014-04 од 21.11.2014. год.)

Обвезник ПДВ нема право на одбитак претходног пореза по основу набавке, производње или увоза путничког аутомобила, осим у случају када предметни путнички аутомобил користи искључиво за обављање делатности у оквиру које врши промет или давање у закуп путничких аутомобила, односно превоз лица и добара или обуку возача за управљање наведеним превозним средствима. С тим у вези, обвезник ПДВ који је набавио моторно возило за превоз својих запослених од места становања до места рада, као и превоз запослених за потребе обављања теренских послова, нема право на одбитак претходног пореза по основу набавке тог моторног возила ако је, у складу са међународним Споразумом о усвајању једнообразних техничких прописа за возила са точковима, опрему и делове који могу бити уграђени и/или коришћени на возилима са точковима и условима за узајамно признавање додељених хомологација – Женева 16. октобар 1995. године, предметно моторно возило класификовано као путнички аутомобил. Међутим, ако

предметно моторно возило није класификовано као путнички аутомобил, обвезник ПДВ има право да ПДВ обрачунат од стране претходног учесника у промету за промет тог моторног возила, одбије као претходни порез, уз испуњење прописаних услова – да поседује прописану документацију (рачун или други документ који служи као рачун издат у складу са прописима којима се уређује опорезивање потрошње ПДВ), као и да предметно моторно возило користи или да ће га користити за обављање делатности у оквиру које врши промет добара и услуга са правом на одбитак претходног пореза (за промет који је опорезив ПДВ, промет за који је прописано пореско ослобођење са правом на одбитак претходног пореза или за промет који се сматра извршеним у иностранству ако би за тај промет постојало право на одбитак претходног пореза да је извршен у Републици Србији).

Према одредби члана 27. Закона о порезу на додату вредност („Сл. гласник РС“, бр. 84/04, 86/04–исправка, 61/05, 61/07, 93/12, 108/13 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон), претходни порез је износ ПДВ обрачунат у претходној фази промета добара и услуга, односно плаћен при увозу добара, а који обвезник може да одбије од ПДВ који дугује.

Одредбама члана 28. став 1. Закона прописано је да право на одбитак претходног пореза обвезник може да оствари ако добра набављена у Републици или из увоза, укључујући и набавку опреме, као и објеката за вршење делатности и економски дељивих целина у оквиру тих објеката, односно примљене услуге, користи или ће их користити за промет добара и услуга:

- 1) који је опорезив ПДВ;
- 2) за који у складу са чланом 24. овог закона постоји ослобођење од плаћања ПДВ;

3) који је извршен у иностранству, ако би за тај промет постојало право на одбитак претходног пореза да је извршен у Републици.

Одредбама става 2. истог члана Закона предвиђено је да право на одбитак претходног пореза обвезник може да оствари ако поседује рачун издат од стране другог обвезника у промету о износу претходног пореза, у складу са овим законом или документ о извршеном увозу добара у којем је исказан претходни порез и документ којим се потврђује да је исказани ПДВ плаћен приликом увоза.

Одредбама става 3. истог члана Закона прописано је да у пореском периоду у којем су испуњени услови из ст. 1. и 2. овог члана обвезник може да одбије претходни порез од дугованог ПДВ и то:

1) обрачунати и исказани ПДВ за промет добара и услуга који је или ће му бити извршен од стране другог обвезника у промету;

2) ПДВ који је плаћен приликом увоза добара.

У складу са одредбом става 4. истог члана Закона, право на одбитак претходног пореза настаје даном испуњења услова из ст. 1–3. овог члана.

Према одредби члана 29. став 1. тачка 1) Закона, обвезник нема право на одбитак претходног пореза по основу набавке, производње и увоза путничких аутомобила, мотоцикала, јахти, чамаца и ваздухоплова, објеката за смештај тих добара, резервних делова, горива и потрошног материјала за њихове потребе, као и изнајмљивања, одржавања, поправки и других услуга, које су повезане са коришћењем ових превозних средстава.

У ставу 2. истог члана Закона прописано је да, изузетно од става 1. тачка 1) овог члана, обвезник има право на одбитак претходног пореза ако превозна средства и друга добра користи искључиво за обављање делатности:

1) промета и изнајмљивања наведених превозних средстава и других добара;

2) превоза лица и добара или обуку возача за управљање наведеним превозним средствима.

Одредбама члана 7. став 1. тач. 40) и 41) Закона о безбедности саобраћаја на путевима („Сл. гласник РС“, бр. 41/09, 53/10, 101/11, 32/2013–одлука УС и 55/14) прописано је да се возилом за превоз путника сматра моторно возило првенствено намењено за превоз лица, чија је маса већа од 400 kg и чија је највећа ефективна снага, односно највећа трајна номинална снага мотора већа од 15 kW, а да се путничким возилом сматра возило за превоз путника које има највише девет места за седење укључујући и место за седење возача.

Према одредби члана 2. став 2. Правилника о подели моторних и прикључних возила и техничким условима за возила у саобраћају на путевима („Сл. гласник РС“, бр. 40/12, 102/12, 19/13, 41/13 и 102/14, у даљем тексту: Правилник), врсте возила означавају се латиничним словима у складу са Споразумом о прихватању једнообразних услова за хомологацију и узајамно признавање хомологације опреме и делова моторних возила („Сл. лист ФНРЈ – Међународни уговори“, бр. 5/62), односно одговарајућим прописима Европске уније.

Сагласно одредби члана 7. став 2. Правилника, врста М1 – путничко возило, јесте возило врсте М које има највише девет седишта укључујући и седиште за возача, без места за стајање.

Према ЕСЕ класификацији и дефиницијама возила на моторни погон и приколица (Economic Commission for Europe – TRANS/WP.29/78/Rev.1/Amend.2, Amend.4), која је саставни део међународног Споразума о усвајању једнообразних техничких прописа за возила са точковима, опрему и делове који могу бити уграђени и/или коришћени на возилима са

точковима и условима за узајамно признавање додељених хомологација – Женева 16. октобар 1995. године, у категорију М1 разврстана су возила намењена за превоз лица која имају, осим седишта возача, највише осам седишта, при чему се тип каросерије путничких возила – М1 може означити као путнички аутомобил (нпр. АА, АВ, АС ...) или возило за специјалне намене (нпр. SB – оклопљено возило, SC – возило хитне помоћи ...).

4. Порески третман преноса дела имовине када обвезник ПДВ који обавља делатност прераде живинског меса и производње прерађевина од меса, уз накнаду, врши пренос дела имовине коју чини погон за прераду меса (машине, алат, прибор и др.)

(Мишљење Министарства финансија, бр. 011-00-1225/2014-04 од 20.11.2014. год.)

Када обвезник ПДВ врши пренос дела имовине уз накнаду (продајом), сматра се да промет добара и услуга није извршен ако предметни део имовине представља пословну целину чијим преносом се стицаоцу омогућава самостално обављање делатности, а преносиоцу је, у моменту преноса, онемогућено да обавља ту делатност, уз испуњење осталих прописаних услова: да је стицалац предметног дела имовине обвезник ПДВ, односно да тим преносом постаје обвезник ПДВ и да стицалац имовине наставља да обавља исту делатност коју је обављао преносилац. С тим у вези, када обвезник ПДВ који обавља делатност прераде живинског меса и производње прерађевина од меса, уз накнаду врши пренос дела имовине коју чини погон за прераду меса (машине, алат, прибор и др.), при чему предметни део имовине представља пословну целину чијим преносом се стицаоцу омогућава да самостално обавља делатност коју је

обављао преносилац, а преносиоцу је, у моменту преноса, онемогућено да обавља ту делатност, ПДВ се не обрачунава и не плаћа, уз испуњење осталих услова – да је стицалац имовине обвезник ПДВ, односно да тим преносом постаје обвезник ПДВ и да наставља да обавља исте делатности које је обављао преносилац имовине. Међутим, ако неки од наведених услова није испуњен, испорука сваког добра у имовини која се преноси сматра се посебним прометом, што значи да се за промет сваког добра посебно утврђује порески третман.

Одредбама члана 3. Закона о порезу на додату вредност („Сл. гласник РС“, бр. 84/04, 86/04–исправка, 61/05, 61/07, 93/12, 108/13 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон) прописано је да су предмет опорезивања ПДВ испорука добара и пружање услуга које порески обвезник изврши у Републици уз накнаду, у оквиру обављања делатности, као и увоз добара у Републику.

Промет добара, у смислу овог закона, а у складу са одредбом члана 4. став 1. Закона, је пренос права располагања на телесним стварима (у даљем тексту: добра) лицу које тим добрима може располагати као власник, ако овим законом није друкчије одређено.

Према одредби члана 4. став 8. Закона, код преноса целокупне или дела имовине, са или без накнаде, или као улог, испорука сваког добра у имовини која се преноси сматра се посебним прометом.

Према одредби члана 6. став 1. тачка 1) Закона, сматра се да промет добара и услуга, у смислу овог закона, није извршен код преноса целокупне имовине или дела имовине, са или без накнаде, или као улог, ако је стицалац порески обвезник или тим преносом постане порески обвезник и ако продужи да обавља исту делатност.

Код преноса целокупне или дела имовине из става 1. тачка 1) овог члана сматра се да стицалац ступа на место преносиоца (став 3. истог члана Закона).

Сагласно одредбама члана 3. став 1. Правилника о утврђивању преноса целокупне или дела имовине, са или без накнаде, или као улог, код којег се сматра да промет добара и услуга није извршен („Сл. гласник РС“, бр. 118/12, у даљем тексту: Правилник), пренос дела имовине код којег се, у смислу члана 6. став 1. тачка 1) Закона, сматра да промет добара и услуга није извршен је пренос дела имовине као пословне целине којом се омогућава самостално обављање делатности стицаоца тог дела имовине код:

- 1) статусне промене привредног друштва, у складу са законом којим се уређују привредна друштва;
- 2) продаје, улагања, односно бестеретног давања;
- 3) наслеђивања.

Пословном целином, у смислу става 1. овог члана, сматра се целина којом се омогућава самостално обављање делатности стицаоца, а чијим је преносом у моменту преноса онемогућено преносиоцу да обавља ту делатност (став 2. истог члана Правилника).

5. Како обвезник ПДВ утврђује количину расхода електричне енергије на који се не обрачунава и не плаћа ПДВ?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 110-00-461/2014-04 од 20.11.2014. год.)

Расходом (кало, растур, квар и лом) сматрају се губици који настају приликом манипулације добрима, као последица природних утицаја, технолошког процеса или као последица предузимања неопходних радњи у поступку производње и

промета добара. Обвезник ПДВ утврђује расход непосредно пошто је настао, или редовним или ванредним пописом робе у складишту, стоваришту, магацину, продавници или другом сличном објекту. Утврђивање расхода врши овлашћено лице или пописна комисија обвезника, а о извршеном попису обавезно се састављају записник и пописна листа. Количина расхода на који се не обрачунава и не плаћа ПДВ утврђује се према Нормативу за утврђивање расхода на који се не плаћа порез на додату вредност (у даљем тексту: Норматив расхода), који је саставни део Уредбе о количини расхода (кало, растур, квар и лом) на који се не плаћа порез на додату вредност („Сл. гласник РС“, бр. 12/04, у даљем тексту: Уредба). За добра која нису обухваћена Нормативом расхода количина расхода на који се не обрачунава и не плаћа ПДВ утврђује се према нормативу обвезника, ако надлежни порески орган не утврди другу количину.

Према томе, количина расхода електричне енергије на који се не обрачунава и не плаћа ПДВ утврђује се према нормативу обвезника, ако надлежни порески орган не утврди другу количину, с обзиром да електрична енергија није обухваћена Нормативом расхода. Поред тога, Министарство финансија напомиње да норматив обвезника доноси сам обвезник ПДВ у складу са својим интерним процедурама, при чему Уредбом није прописано да надлежни порески орган даје сагласност на акт обвезника ПДВ којим он утврђује сопствени норматив расхода.

Одредбама члана 3. Закона о порезу на додату вредност („Сл. гласник РС“, бр. 84/04, 86/04–исправка, 61/05, 61/07, 93/12, 108/13 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон) прописано је да су предмет опорезивања ПДВ испорука добара и пружање услуга које порески обвезник изврши у

Републици уз накнаду, у оквиру обављања делатности, као и увоз добара у Републику.

Промет добара, у смислу овог закона, а у складу са одредбом члана 4. став 1. Закона, је пренос права располагања на телесним стварима (у даљем тексту: добра) лицу које тим добрима може располагати као власник, ако овим законом није друкчије одређено.

Са прометом добара уз накнаду изједначава се исказани расход (кало, растур, квар и лом) изнад количине утврђене актом који доноси Влада Републике Србије (члан 4. став 4. тачка 3) Закона).

Према одредби члана 2. Уредбе, расходом се сматрају губици који настају при манипулацији добрима, као последица природних утицаја, технолошког процеса или као последица предузимања неопходних радњи у поступку производње и промета.

Одредбом члана 3. Уредбе предвиђено је да обвезник пореза на додату вредност (у даљем тексту: обвезник) утврђује расход непосредно пошто је одређени расход настао, или редовним или ванредним пописом робе у складишту, стоваришту, магацину, продавници или другом сличном објекту.

Утврђивање расхода врши овлашћено лице или пописна комисија обвезника, а о извршеном попису обавезно се састављају записник и пописна листа (став 2. истог члана Уредбе).

Према одредбама члана 4. ст. 1. и 2. Уредбе, порез на додату вредност не плаћа се на расход из чл. 2. и 3. ове уредбе до количине утврђене према Нормативу за утврђивање расхода на који се не плаћа порез на додату вредност (у даљем тексту: Норматив расхода), који је одштампан уз ову уредбу и чини њен саставни део, а за добра која нису обухваћена Нормативом расхода, количина расхода се

утврђује према нормативу обвезника, ако надлежни порески орган не утврди другу количину.

Норматив расхода из става 1. овог члана изражава се у проценту од количине робе која је у одређеном пореском периоду набављена, прерађена, произведена или продата (став 3. члана 4. Уредбе).

6. Да ли се накнада за формирање обавезних резерви нафте и деривата нафте, коју надлежни царински орган обрачунава при увозу течног нафтног гаса, урачунава у основицу за обрачунавање ПДВ код увоза предметног добра?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 011-00-01260/2014-04 од 19.11.2014. год.)

На увоз добара – у конкретном случају течног нафтног гаса, ПДВ се обрачунава и плаћа, а основицу за обрачунавање ПДВ чини вредност увезених добара утврђена у складу са царинским прописима, у коју се урачунавају и акциза, царина и друге увозне дажбине, остали јавни приходи, осим ПДВ, као и сви споредни трошкови који су настали до првог одредишта у Републици Србији. С тим у вези, накнада за формирање обавезних резерви нафте и деривата нафте, коју надлежни царински орган обрачунава при увозу течног нафтног гаса у складу са Уредбом о висини, начину обрачуна, плаћања и располагања накнадом за формирање обавезних резерви нафте и деривата нафте („Сл. гласник РС“, бр. 108/14, у даљем тексту: Уредба), урачунава се у основицу за обрачунавање ПДВ код увоза предметног добра.

Одредбама члана 3. Закона о порезу на додату вредност („Сл. гласник РС“, бр. 84/04, 86/04–исправка, 61/05, 61/07, 93/12, 108/13 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон) прописано је да су предмет опорезивања ПДВ испорука добара и пружање услуга које порески обвезник изврши у Републици уз накнаду, у оквиру обављања делатности, као и увоз добара у Републику.

Увоз је сваки унос добара у царинско подручје Републике (члан 7. Закона).

Према одредби члана 19. став 1. Закона, основица код увоза добара је вредност увезеног добра утврђена по царинским прописима.

Сагласно одредбама члана 19. став 2. Закона, у основицу из става 1. овог члана урачунава се и:

1) акциза, царина и друге увозне дажбине, као и остали јавни приходи, осим ПДВ;

2) сви споредни трошкови који су настали до првог одређеног места у Републици.

Одредбом члана 59. Закона прописано је да је за обрачун и наплату ПДВ при увозу добара надлежан царински орган који спроводи царински поступак, ако овим законом није друкчије одређено.

Према одредби члана 2. Уредбе, обвезници обрачуна и плаћања накнаде су енергетски субјекти који обављају енергетску делатност производње деривата нафте и енергетску делатност трговине нафтом, дериватима нафте, биогоривима и компримованим природним гасом, у складу са законом (у даљем тексту: обвезници плаћања накнаде).

Одредбом члана 5. Уредбе прописано је да се накнада обрачунава за деривате нафте који су стављени у промет на тржиште Републике Србије и/или су на међународним аеродромима у Републици Србији испоручени за потребе

снабдевања ваздухоплова на међународним линијама сагласно прописима о квалитету течних нафтних горива, и то: безоловни моторни бензини, авионски бензини, гасна уља, течни нафтни гас, млазна горива и уља за ложење (у даљем тексту: деривати нафте).

Надлежни царински орган је дужан да обрачуна накнаду при увозу деривата нафте, на дан обрачуна увозних дажбина (члан 7. став 3. Уредбе).

Према одредбама члана 9. став 1. Уредбе, накнада се плаћа за деривате нафте који су:

- 1) произведени у Републици Србији;
- 2) увезени у Републику Србију.

Обрачунату накнаду при увозу обвезник плаћања накнаде је дужан да плати у роковима и на начин који су утврђени прописима којима се уређује наплата увозних дажбина (члан 10. став 3. Уредбе).

7. Да ли се обрачунава и плаћа ПДВ на промет услуга централизоване подршке у области рачуноводства које се пружају кроз рад у рачуноводственом софтверу који користе и пружалац и примаоци услуга, а који обвезник ПДВ врши страним повезаним привредним друштвима?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 413-00-308/2014-04 од 19.11.2014. год.)

На промет услуга централизоване подршке у области рачуноводства, које обухватају рачуноводствено евидентирање и праћење продаје (потраживања, издатих рачуна), набавке (обавеза), основних средстава, вођење пројектног рачуноводства, главне књиге и друге рачуноводствене послове, које се пружају кроз рад у рачуноводственом софтверу који користе и пружалац и примаоци услуга, а који

обвезник ПДВ врши страним повезаним привредним друштвима, тј. привредним друштвима која у Републици Србији немају седиште ни сталну пословну јединицу за коју се пружају услуге, ПДВ се не обрачунава и не плаћа, с обзиром да се местом промета предметних услуга сматра иностранство. По основу пружања наведених услуга обвезник ПДВ има право на одбитак претходног пореза уз испуњење свих прописаних услова.

Одредбама члана 3. Закона о порезу на додату вредност („Сл. гласник РС“, бр. 84/04, 86/04, 61/05, 61/07, 93/12, 108/13 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон) прописано је да су предмет опорезивања ПДВ испорука добара и пружање услуга које порески обвезник изврши у Републици уз накнаду, у оквиру обављања делатности, као и увоз добара у Републику.

Промет услуга, у смислу овог закона, су сви послови и радње у оквиру обављања делатности који нису промет добара из члана 4. овог закона (одредба члана 5. став 1. Закона).

Према одредбама члана 12. ст. 1. и 2. Закона, место промета услуга је место у којем пружалац услуге обавља своју делатност, а ако се промет обавља преко пословне јединице, местом промета услуга сматра се место пословне јединице.

Одредбама члана 12. став 3. тачка 4) подтач. (7), (8) и (10) Закона прописано је, између осталог, да се изузетно од ст. 1. и 2. овог члана, местом промета услуга сматра место у којем прималац услуге обавља делатност или има пословну јединицу за коју се пружа услуга, односно место у којем прималац услуге има седиште или пребивалиште, ако се ради о услугама саветника, инжењера, адвоката, ревизора и сличних услуга, услугама обраде података и уступања информација, као и услугама пруженим електронским путем.

8. а) Да ли обвезник ПДВ који изврши увоз добара која се користе у кардиохирургији, у циљу њихове продаје здравственим установама, има право на одбитак ПДВ плаћеног приликом увоза?

б) Да ли обвезник ПДВ који део добара која је увезао враћа инодобављачу има обавезу да по том основу обрачуна и плати ПДВ?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 430-00-384/2014-04 од 7.11.2014. год.)

а) Када обвезник ПДВ изврши увоз добара (која се користе у кардиохирургији) у циљу њихове продаје здравственим установама и плати ПДВ обрачунат од стране надлежног царинског органа на увоз предметних добара, има право да тако плаћени ПДВ одбије као претходни порез, под условом да поседује документ о извршеном увозу добара у којем је исказан претходни порез и документ којим се потврђује да је исказани ПДВ плаћен приликом увоза, с обзиром на то да наведена добра набавља да би извршио промет са правом на одбитак претходног пореза.

Према одредбама члана 28. став 1. Закона о порезу на додату вредност („Сл. гласник РС“, бр. 84/04, 86/04–исправка, 61/05, 61/07, 93/12, 108/13 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон), право на одбитак претходног пореза обвезник може да оствари ако добра набављена у Републици или из увоза, укључујући и набавку опреме, као и објеката за вршење делатности и економски дељивих целина у оквиру тих објеката, односно примљене услуге, користи или ће их користити за промет добара и услуга:

1) који је опорезив ПДВ;

2) за који у складу са чланом 24. овог закона постоји ослобођење од плаћања ПДВ;

3) који је извршен у иностранству, ако би за тај промет постојало право на одбитак претходног пореза да је извршен у Републици.

Право на одбитак претходног пореза, према одредбама члана 28. став 2. Закона, обвезник може да оствари ако поседује рачун издат од стране другог обвезника у промету о износу претходног пореза, у складу са овим законом или документ о извршеном увозу добара у којем је исказан претходни порез и документ којим се потврђује да је исказани ПДВ плаћен приликом увоза.

Одредбама става 3. истог члана Закона прописано је да у пореском периоду у којем су испуњени услови из ст. 1. и 2. овог члана обвезник може да одбије претходни порез од дугованог ПДВ, и то:

1) обрачунати и исказани ПДВ за промет добара и услуга који је или ће му бити извршен од стране другог обвезника у промету;

2) ПДВ који је плаћен приликом увоза добара.

Сагласно одредби става 4. истог члана Закона, право на одбитак претходног пореза настаје даном испуњења услова из ст. 1–3. овог члана.

Обвезник може да оствари право на одбитак претходног пореза у року од пет година од истека године у којој је стекао ово право (члан 28. став 6. Закона).

б) На промет добара која обвезник или треће лице, по његовом налогу, шаље или отпрема у иностранство, ПДВ се не обрачунава и не плаћа, а обвезник ПДВ који врши предметни промет има право на одбитак претходног пореза по том основу. Наведено пореско ослобођење обвезник ПДВ може да оствари ако поседује извозну декларацију која

садржи потврду да су добра иступила са територије Републике Србије, односно оверену копију те декларације, о извршеном извозу добара издату у складу са царинским прописима. С тим у вези, када обвезник ПДВ део добара која је увезао враћа инодобављачу, при чему се предметна добра отпремају у иностранство, нема обавезу да по том основу обрачуна и плати ПДВ, под условом да поседује доказ о извршеном извозу предметних добара, тј. оригинал или оверену копију извозне декларације издату од стране надлежног царинског органа у складу са царинским прописима, која садржи потврду да су добра иступила са територије Републике Србије. Министарство финансија напомиње да у овом случају обвезник ПДВ нема обавезу да изврши исправку одбитка претходног пореза плаћеног при увозу предметних добара.

Одредбама члана 24. став 1. тачка 2) Закона прописано је пореско ослобођење са правом на одбитак претходног пореза, за промет добара која обвезник или треће лице, по његовом налогу, шаље или отпрема у иностранство.

У складу са одредбом члана 3. став 1. Правилника о начину и поступку остваривања пореских ослобођења код ПДВ са правом на одбитак претходног пореза („Сл. гласник РС“, бр. 120/2012), пореско ослобођење из члана 24. став 1. тач. 2) и 3) Закона за добра која се шаљу или отпремају у иностранство (у даљем тексту: извоз добара), обвезник може да оствари ако поседује извозну декларацију која садржи потврду да су добра иступила са територије Републике Србије (у даљем тексту: извозна декларација), односно оверену копију извозне декларације о извршеном извозу добара издату у складу са царинским прописима.

9. Да ли купац првог стана има право на рефундацију ПДВ по основу куповине првог стана у случају када уговорену цену стана са ПДВ не исплати продавцу уплатом на текући рачун продавца, већ на благајни продавца?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 430-00-404/2014-04 од 5.11.2014. год.)

Физичко лице – пунолетни држављанин Републике Србије, са пребивалиштем на територији Републике Србије, које купује први стан, има право на рефундацију ПДВ по основу куповине првог стана за себе и чланове свог породичног домаћинства, ако су испуњени сви услови за остваривање предметног права. Право на рефундацију ПДВ купцу првог стана купац првог стана може да оствари ако од 1. јула 2006. године до дана овере уговора о купопродаји на основу којег стиче први стан није имао у својини, односно сусвојини стан на територији Републике Србије и ако је уговорена цена стана са ПДВ у потпуности исплаћена продавцу уплатом на текући рачун продавца (односно ако је на име уговорене цене стана са ПДВ, на текући рачун продавца исплаћен износ који није мањи од износа ПДВ обрачунаог за први пренос права располагања на стану, када се ради о куповини стана под непрофитним условима од јединице локалне самоуправе или непрофитне стамбене организације основане од стране јединице локалне самоуправе за реализацију активности уређених прописима из области социјалног становања). Право на рефундацију ПДВ купцу првог стана остварује се на основу поднетог захтева, при чему се испуњеност услова за остваривање овог права утврђује у односу на дан овере уговора о купопродаји стана, осим услова који су прописани одредбама члана 56а став 2. тачка 2) и став 3. Закона о порезу на додату вредност („Сл. гласник РС“, бр. 84/04, 86/04–исправка, 61/05, 61/07,

93/12, 108/13 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон), чија испуњеност се утврђује у односу на дан подношења захтева за рефундацију ПДВ купцу првог стана. С тим у вези, купац стана који уговорену цену стана са ПДВ није исплатио продавцу уплатом на текући рачун продавца, већ на благајни продавца, нема право на рефундацију ПДВ по основу куповине првог стана, с обзиром да у конкретном случају нису испуњени услови за остваривање овог права.

Одредбом члана 56а став 1. Закона прописано је да право на рефундацију ПДВ за куповину првог стана, на основу поднетог захтева, има физичко лице – пунолетни држављанин Републике, са пребивалиштем на територији Републике, који купује први стан (у даљем тексту: купац првог стана).

Сагласно одредбама става 2. истог члана Закона, купац првог стана може да оствари рефундацију ПДВ из става 1. овог члана, под следећим условима:

1) да од 1. јула 2006. године до дана овере уговора о купопродаји на основу којег стиче први стан није имао у својини, односно сусвојини стан на територији Републике;

2) да је уговорена цена стана са ПДВ у потпуности исплаћена продавцу уплатом на текући рачун продавца.

Изузетно од става 2. тачка 2) овог члана, код куповине стана под непрофитним условима од јединице локалне самоуправе или непрофитне стамбене организације основане од стране јединице локалне самоуправе за реализацију активности уређених прописима из области социјалног становања, рефундација ПДВ из става 1. овог члана може да се оствари под условом да је на име уговорене цене стана са ПДВ исплаћен износ који није мањи од износа ПДВ обрачунатог за први пренос права располагања на стану, на текући рачун продавца (став 3. истог члана Закона).

У складу са одредбом члана 56а став 8. Закона, надлежни порески орган, по спроведеном поступку контроле испуњености услова за остваривање права на рефундацију ПДВ који морају да буду испуњени на дан овере уговора о купопродаји стана, осим услова из става 2. тачка 2), односно става 3. овог члана који мора да буде испуњен на дан подношења захтева за рефундацију ПДВ, доноси решење о рефундацији ПДВ купцу првог стана.

10. Да ли се обрачунава и плаћа ПДВ на промет услуга давања у закуп спортских сала и базена спортским клубовима, а који врши обвезник ПДВ – Спортско рекреативно образовни центар Врачар?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 011-00-1168/2014-04 од 5.11.2014. год.)

На промет услуга давања у закуп спортских сала и базена спортским клубовима, а који врши обвезник ПДВ – Спортско рекреативно образовни центар Врачар, ПДВ се обрачунава и плаћа у складу са Законом о порезу на додату вредност („Сл. гласник РС“, бр. 84/04, 86/04–исправка, 61/05, 61/07, 93/12, 108/13 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон), с обзиром да се ове услуге не сматрају услугама из области спорта и физичког васпитања из члана 25. став 2. тачка 19) Закона, независно од тога којим лицима се врши промет предметних услуга.

Одредбама члана 3. Закона прописано је да су предмет опорезивања ПДВ испорука добара и пружање услуга које порески обвезник изврши у Републици уз накнаду, у оквиру обављања делатности, као и увоз добара у Републику.

Промет услуга, у смислу овог закона, су сви послови и радње у оквиру обављања делатности који нису промет добара из члана 4. овог закона (члан 5. став 1. Закона).

Одредбом члана 25. став 2. тачка 19) Закона прописано је пореско ослобођење без права на одбитак претходног пореза за промет услуга из области спорта и физичког васпитања лицима која се баве спортом и физичким васпитањем, од стране лица чија делатност није усмерена ка остваривању добити, а која су регистрована за ту делатност.

11. Да ли обвезник ПДВ има право да ПДВ обрачунат од стране претходног учесника у промету за промет добара – софа које набавља за опремање просторија у којима раде запослени – програмери, графички дизајнери, 3Д моделари, веб дизајнери и сл. одбије као претходни порез?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 413-00-171/2014-04 од 5.11.2014. год.)

Обвезник ПДВ има право да ПДВ који му је обрачунат од стране претходног учесника у промету за промет добара и услуга, одбије као претходни порез, уз испуњење прописаних услова – да поседује прописану документацију (рачун или други документ који служи као рачун издат у складу са прописима којима се уређује опорезивање потрошње ПДВ), као и да предметна добра и услуге користи или да ће их користити за промет добара и услуга са правом на одбитак претходног пореза, тј. за промет који је опорезив ПДВ, промет за који је прописано пореско ослобођење са правом на одбитак претходног пореза или за промет који се сматра извршеним у иностранству ако би за тај промет постојало право на одбитак претходног пореза да

је извршен у Републици Србији. С тим у вези, обвезник ПДВ има право да ПДВ обрачунат од стране претходног учесника у промету за промет добара – софа које набавља за опремање просторија у којима раде запослени – програмери, графички дизајнери, 3Д моделари, веб дизајнери и сл. (у циљу стварања услова рада запослених по угледу на водеће светске компаније у области ИТ технологија), одбије као претходни порез, под условом да поседује прописану документацију.

Сагласно одредби члана 27. Закона о порезу на додату вредност („Сл. гласник РС“, бр. 84/04, 86/04–исправка, 61/05, 61/07, 93/12, 108/13 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон), претходни порез је износ ПДВ обрачунат у претходној фази промета добара и услуга, односно плаћен при увозу добара, а који обвезник може да одбије од ПДВ који дугује.

Према одредбама члана 28. став 1. Закона, право на одбитак претходног пореза обвезник може да оствари ако добра набављена у Републици или из увоза, укључујући и набавку опреме, као и објеката за вршење делатности и економски дељивих целина у оквиру тих објеката, односно примљене услуге, користи или ће их користити за промет добара и услуга:

- 1) који је опорезив ПДВ;
- 2) за који у складу са чланом 24. овог закона постоји ослобођење од плаћања ПДВ;
- 3) који је извршен у иностранству, ако би за тај промет постојало право на одбитак претходног пореза да је извршен у Републици.

Право на одбитак претходног пореза, према одредбама члана 28. став 2. Закона, обвезник може да оствари ако поседује рачун издат од стране другог обвезника у промету о износу претходног пореза, у складу са овим

законом или документ о извршеном увозу добара у којем је исказан претходни порез и документ којим се потврђује да је исказани ПДВ плаћен приликом увоза.

Одредбама става 3. истог члана Закона прописано је да у пореском периоду у којем су испуњени услови из ст. 1. и 2. овог члана обвезник може да одбије претходни порез од дугованог ПДВ, и то:

1) обрачунати и исказани ПДВ за промет добара и услуга који је или ће му бити извршен од стране другог обвезника у промету;

2) ПДВ који је плаћен приликом увоза добара.

Сагласно одредби става 4. истог члана Закона, право на одбитак претходног пореза настаје даном испуњења услова из ст. 1–3. овог члана.

Обвезник може да оствари право на одбитак претходног пореза у року од пет година од истека године у којој је стекао ово право (члан 28. став 6. Закона).

12. Како мора да буде исплаћена ПДВ надокнада у случају када обвезник ПДВ вредност пољопривредних или шумских производа, односно пољопривредних услуга плаћа готовим новцем, добрима или услугама?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 430-00-502/2014-04 од 4.11.2014. год.)

Обвезник ПДВ који откупљује пољопривредне или шумске производе, односно прима пољопривредне услуге од пољопривредника, има обавезу да на вредност примљених добара или услуга обрачуна ПДВ надокнаду у износу од 8%, о чему издаје признаницу, као и да обрачунату ПДВ надокнаду исплати пољопривреднику у новцу, искључиво уплатом на текући рачун или рачун штедне пољоприв-

редника. Обвезник ПДВ, уз испуњење осталих прописаних услова, има право да обрачунату ПДВ надокнаду одбије као претходни порез, ако је износ ПДВ надокнаде и вредност пољопривредних или шумских производа, односно пољопривредних услуга, платио пољопривреднику, при чему ПДВ надокнада мора бити исплаћена у новцу и то искључиво уплатом на текући рачун или рачун штедње пољопривредника, а вредност пољопривредних или шумских производа, односно пољопривредних услуга може бити плаћена и на други законом дозвољен начин (нпр. у готовом новцу, у добрима, у услугама).

Сагласно одредби члана 34. став 1. Закона о порезу на додату вредност („Сл. гласник РС“, бр. 84/04, 86/04–исправка, 61/05, 61/07, 93/12, 108/13 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон), физичка лица која су власници, закупци и други корисници пољопривредног и шумског земљишта и физичка лица која су као носиоци, односно чланови пољопривредног газдинства уписана у регистру пољопривредних газдинстава у складу са прописом којим се уређује регистрација пољопривредних газдинстава (у даљем тексту: пољопривредници), имају право на надокнаду по основу ПДВ (у даљем тексту: ПДВ надокнада), под условима и на начин одређен овим законом.

Према одредби члана 34. став 2. Закона, ПДВ надокнада признаје се пољопривредницима који изврше промет пољопривредних и шумских производа, односно пољопривредних услуга обвезницима.

Одредбом става 3. истог члана Закона прописано је да ако пољопривредници изврше промет добара и услуга из става 2. овог члана, обвезник је дужан да обрачуна ПДВ надокнаду у износу од 8% на вредност примљених добара и

услуга, о чему издаје документ за обрачун (у даљем тексту: признаница), као и да обрачунату ПДВ надокнаду исплати пољопривредницима у новцу (уплатом на текући рачун или рачун штедње).

Обвезници из става 3. овог члана имају право да одбију износ ПДВ надокнаде као претходни порез, под условом да су ПДВ надокнаду и вредност примљених добара и услуга платили пољопривреднику (став 4. истог члана Закона).

13. Да ли обвезник ПДВ има обавезу да обрачуна и плати ПДВ надокнаду пољопривреднику за промет производа који су настали прерадом пољопривредних производа (нпр. сир, кајмак и др.)?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 430-00-433/2014-04 од 4.11.2014. год.)

Право на ПДВ надокнаду има пољопривредник – физичко лице које није обвезник ПДВ, а које је власник или купац пољопривредног или шумског земљишта или пољопривредно, односно шумско земљиште користи по неком другом основу, као и физичко лице које је као носилац, односно члан пољопривредног газдинства уписан у регистру пољопривредних газдинстава у складу са прописом којим се уређује регистрација пољопривредних газдинстава. Право на ПДВ надокнаду пољопривредник има за промет пољопривредних и шумских производа, односно пољопривредних услуга који врши обвезницима ПДВ. Наиме, обвезник ПДВ који откупљује пољопривредне или шумске производе, односно прима пољопривредне услуге од пољопривредника, има обавезу да на вредност примљених добара или услуга обрачуна ПДВ надокнаду у износу од 8%, о чему издаје признаницу, као и да обрачунату ПДВ надокнаду исплати

пољопривреднику у новцу, искључиво уплатом на текући рачун или рачун штедње пољопривредника. Обвезник ПДВ има право да износ обрачунате и исплаћене ПДВ надокнаде одбије као претходни порез, уз испуњење прописаних услова.

Међутим, у случају када пољопривредник обвезнику ПДВ врши промет добара која се не сматрају пољопривредним производима, већ производима који су настали прерадом пољопривредних производа (нпр. сир, кајмак и др.), обвезник ПДВ нема обавезу да по том основу обрачуна и плати ПДВ надокнаду пољопривреднику, независно од тога да ли се предметна добра набављају од пољопривредника који је регистровао пољопривредно газдинство или од пољопривредника који није извршио регистрацију пољопривредног газдинства. Ако обвезник ПДВ по основу набавке добара која се не сматрају пољопривредним производима, поред вредности примљених добара, обрачуна накнаду у одређеном проценту (нпр. 8%) и ту накнаду исплати пољопривреднику, тако обрачуната и исплаћена накнада не сматра се ПДВ надокнадом, а обвезник ПДВ нема право да ту накнаду одбије као претходни порез.

Поред тога, Министарство финансија напомиње да није надлежно за давање одговора на питање да ли пољопривредник може да врши промет производа сопствене производње (нпр. сира) обвезницима који обављају делатност трговине на мало, као и да то питање није регулисано Законом о порезу на додату вредност („Сл. гласник РС“, бр. 84/04, 86/04–исправка, 61/05, 61/07, 93/12, 108/13 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон).

Сагласно одредби члана 34. став 1. Закона, физичка лица која су власници, закупци и други корисници пољопривредног и шумског земљишта и физичка лица која

су као носиоци, односно чланови пољопривредног газдинства уписана у регистру пољопривредних газдинстава у складу са прописом којим се уређује регистрација пољопривредних газдинстава (у даљем тексту: пољопривредници), имају право на надокнаду по основу ПДВ (у даљем тексту: ПДВ надокнада), под условима и на начин одређен овим законом.

Према одредби члана 34. став 2. Закона, ПДВ надокнада признаје се пољопривредницима који изврше промет пољопривредних и шумских производа, односно пољопривредних услуга обвезницима.

Одредбом става 3. истог члана Закона прописано је да ако пољопривредници изврше промет добара и услуга из става 2. овог члана, обвезник је дужан да обрачуна ПДВ надокнаду у износу од 8% на вредност примљених добара и услуга, о чему издаје документ за обрачун (у даљем тексту: признаница), као и да обрачунату ПДВ надокнаду исплати пољопривредницима у новцу (уплатом на текући рачун или рачун штедње).

Обвезници из става 3. овог члана имају право да одбију износ ПДВ надокнаде као претходни порез, под условом да су ПДВ надокнаду и вредност примљених добара и услуга платили пољопривреднику (став 4. истог члана Закона).

ПОРЕЗ НА ДОБИТ ПРАВНИХ ЛИЦА

1. Да ли обвезник који има регистровану делатност 68.20 – изнајмљивање властитих или изнајмљивање некретнина и управљање њима, има право на порески кредит из члана 48. Закона о порезу на добит правних лица у случају када изврши улагање у куповину стамбеног објекта који је евидентиран у његовим пословним књигама као основно средство у сопственом власништву?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 430-00-278/2013-04 од 26.11.2014. год.)

У случају када обвезник, који у свом оснивачком акту има регистровану делатност 68.20 – изнајмљивање властитих или изнајмљивање некретнина и управљање њима, изврши улагање у куповину стамбеног објекта који је евидентиран у пословним књигама обвезника као основно средство у сопственом власништву, а који ће (искључиво) користити за пословне сврхе, обвезнику се по основу тако извршених улагања признаје право на порески кредит из члана 48. Закона. Међутим, уколико предметни објекат не користи искључиво за обављање наведене делатности (или друге

делатности уписане у оснивачком или другом акту којим се одређују делатности које обвезник обавља), обвезник нема право на порески кредит из члана 48. Закона.

У складу са чланом 48. став 1. Закона о порезу на добит правних лица („Сл. гласник РС“, бр. 25/01, 80/02, 43/03, 84/04, 18/10, 101/11, 119/12 и 47/13, у даљем тексту: Закон), обвезнику који изврши улагања у некретнине, постројења, опрему или биолошка средства (у даљем тексту: основна средства) у сопственом власништву на територији Републике за обављање претежне делатности и делатности уписаних у оснивачки акт обвезника, односно наведених у другом акту обвезника којим се одређују делатности које обвезник обавља, као и по основу улагања у развој као нематеријалну имовину, признаје се право на порески кредит у висини од 20% извршеног улагања, с тим што порески кредит не може бити већи од 33% обрачунаог пореза у години у којој је извршено улагање.

Сагласно ставу 3. истог члана Закона, изузетно од става 1. овог члана, обвезнику који је према закону којим се уређује рачуноводство и ревизија разврстан у мало правно лице признаје се право на порески кредит у висини од 40% извршеног улагања, с тим што порески кредит не може бити већи од 70% обрачунаог пореза у години у којој је извршено улагање.

Министарство финансија напомиње да је Законом о изменама и допунама Закона о порезу на добит правних лица („Сл. гласник РС“, бр. 108/13), који је ступио на снагу 7. децембра 2013. године, порески подстицај из члана 48. Закона укинут. Међутим, у складу са истим законом, порески обвезник који је до 31. децембра 2013. године остварио право на порески подстицај из члана 48. Закона и исказао податке у

пореском билансу и пореској пријави за 2013. годину, може то право да користи до истека рока и на начин прописан Законом.

2. Признавање права на порески кредит из члана 48. Закона о порезу на добит правних лица у случају набавке основног средства (у току 2012. године) које је плаћено путем компензације

(Мишљење Министарства финансија, бр. 413-00-271/2014-04 од 25.11.2014. год.)

Обвезнику који је (у току 2012. године) извршио улагања у набавку основног средства у сопственом власништву, које је, као такво, евидентирано у пословним књигама обвезника (сагласно прописима којима се уређује рачуноводство), признаје се право на порески кредит из члана 48. Закона (уз испуњење услова прописаних тим чланом Закона) и у случају када је новчану обавезу према добављачу (од ког је набавио основно средство) измирио путем компензације која је спроведена сагласно прописима који уређују облигационе односе и платни промет, у пореском периоду у коме је извршио набавку основног средства.

Према одредби члана 48. став 1. Закона о порезу на добит правних лица („Сл. гласник РС“, бр. 25/01, 80/02, 43/03, 84/04, 18/10 и 101/11, у даљем тексту: Закон), обвезнику који изврши улагања у некретнине, постројења, опрему или биолошка средства (у даљем тексту: основна средства) у сопственом власништву за обављање претежне делатности и делатности уписаних у оснивачки акт обвезника, односно наведених у другом акту обвезника, којим се одређују

делатности које обвезник обавља, признаје се право на порески кредит у висини од 20% извршеног улагања, с тим што не може бити већи од 50% обрачунаог пореза у години у којој је извршено улагање.

Изузетно од става 1. овог члана, обвезнику који је према закону којим се уређује рачуноводство и ревизија разврстан у мало правно лице признаје се право на порески кредит у висини од 40% извршеног улагања у основна средства за обављање претежне делатности и делатности уписаних у оснивачки акт обвезника, односно наведених у другом акту обвезника којим се одређују делатности које обвезник обавља, с тим што не може бити већи од 70% обрачуног пореза у години у којој је извршено улагање (члан 48. став 2. Закона).

Према одредбама чл. 336. и 337. Закона о облигационим односима („Сл. лист СФРЈ“, бр. 29/78, 39/85, 45/89—одлука УСЈ и 57/89, „Сл. лист СРЈ“, бр. 31/93 и „Сл. лист СЦГ“, бр. 1/03—Уставна повеља), дужник може пребити потраживање које има према повериоцу са оним што овај потражује од њега, ако оба потраживања гласе на новац или друге заменљиве ствари истог рода и исте каквоће и ако су оба доспела, при чему пребијање не настаје чим се стекну услови за то, него је потребно да једна страна изјави другој да врши пребијање. После изјаве о пребијању сматра се да је пребијање настало оног часа када су се стекли услови за то.

Одредбом члана 46. став 2. Закона о платном промету („Сл. лист СРЈ“, бр. 3/02 и 5/03 и „Сл. гласник РС“, бр. 43/04, 62/06, 111/09—др. закон и 31/11) прописано је да правна лица и физичка лица која обављају делатност могу међусобне новчане обавезе измиривати и уговарањем промене поверилаца, односно дужника у одређеном облигационом односу (асигнација, цесија, приступање дугу, преузимање дуга, уступање дуга и др.), пребијањем (компензација) и на други начин, у складу са законом.

У складу са одредбом става 3. члана 46. Закона о платном промету, ако су њихови рачуни у тренутку плаћања блокирани ради извршења принудне наплате, правна лица и физичка лица која обављају делатност не могу измиривати новчане обавезе на начин из ст. 1. и 2. овог члана, осим ако друкчије није утврђено законом којим се уређује порески поступак.

Обавезе измирене на начин из ст. 1. и 2. овог члана, осим ако су измирене компензацијом, евидентирају се преко рачуна код банке, најмање једанпут месечно, по правилу, крајем месеца (члан 46. став 4. Закона о платном промету).

3. Да ли постоји могућност ослобађања од обавезе плаћања пореза на добит правних лица за приход од капиталног добитка који је остварен разменом права својине на непокретности за право својине на другим непокретностима, у складу са одредбама Закона о порезу на добит предузећа („Сл. гласник РС“, бр. 25/01 и 80/02), који се примењивао на утврђивање, обрачунавање и плаћање пореске обавезе за 2002. годину када је извршена предметна размена права?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 413-00-237/2014-04 од 25.11.2014. год.)

Према одредбама Закона о порезу на добит предузећа („Сл. гласник РС“, бр. 25/01 и 80/02, у даљем тексту: Закон), капиталним добитком сматра се приход који обвезник оствари продајом, односно другим преносом уз накнаду, између осталог и стварних права на непокретностима, у конкретном случају, размене права својине на непокретности за право својине на другим непокретностима. С тим у вези, предметна размена права својине на непокретности представља основ за одређивање капиталног добитка (или

губитка) у пореском билансу обвезника, при чему се продајном ценом права које се преноси сматра тржишна цена права које се разменом добија у накнаду (за пренесено право), утврђена на начин прописан Законом. У конкретном случају, продајну цену непокретности чини тржишна цена свих непокретности које је обвезник добио као накнаду за пренос права својине на непокретности, а по основу закљученог уговора о размени. Набавна цена непокретности је цена по којој је обвезник стекао предметну непокретност коју је дао у размену, умањена по основу амортизације и увећана по основу ревалоризације до дана размене, у складу са прописима о рачуноводству. Имајући у виду да је, како се наводи у допису, остварена позитивна разлика између продајне цене непокретности и њене набавне вредности, остварен је капитални добитак који се, у складу са Законом, укључује у опорезиву добит у пореском билансу за 2002. годину, односно у основицу за опорезивање порезом на добит правних лица.

Сходно одредбама члана 27. ст. 1. до 3. Закона, капиталним добитком сматра се приход који обвезник оствари продајом, односно другим преносом уз накнаду, између осталог, стварних права на непокретностима, при чему капитални добитак представља (позитивну) разлику између продајне цене имовине и њене набавне цене, усклађене према одредбама овог закона, а уколико је разлика негативна, у питању је капитални губитак.

У складу са чланом 28. став 1. Закона, за сврху одређивања капиталног добитка у смислу овог закона, продајном ценом сматра се уговорена цена односно тржишна цена коју утврђује надлежни порески орган, ако оцени да је уговорена цена нижа од тржишне.

Код преноса права путем размене за друго право, продајном ценом сматра се тржишна цена права која се добија у накнаду коригована за евентуалну примљену или плаћену разлику у новцу (члан 28. став 3. Закона).

За сврху одређивања капиталног добитка, набавна цена, у смислу овог закона, јесте цена по којој је обвезник стекао имовину, умањена по основу амортизације, односно увећана по основу ревалоризације до дана продаје, у складу са прописима којима се уређује рачуноводство (члан 29. став 1. Закона).

Према одредби члана 29. став 2. Закона, ако цена по којој је имовина набављена није исказана у пословним књигама обвезника, или није исказана у складу са ставом 1. овог члана, набавна цена за сврху одређивања капиталног добитка јесте тржишна цена на дан набавке, коју утврди надлежни порески орган, на начин прописан у ставу 1. овог члана.

Капитални добитак укључује се у опорезиву добит у износу одређеном на начин из чл. 27–29. овог закона (члан 30. став 1. Закона).

4. Поступање у случају када исплатилац прихода у моменту исплате прихода нерезидентном обвезнику не располаже потврдом којом нерезидентни обвезник доказује статус резидента државе са којом је закључен уговор о избегавању двоструког опорезивања

(Мишљење Министарства финансија, бр. 413-00-267/2014-04 од 24.11.2014. год.)

У случају када исплатилац прихода у моменту исплате прихода нерезидентном обвезнику не располаже потврдом којом нерезидентни обвезник доказује статус резидента

државе са којом је закључен уговор о избегавању двоструког опорезивања (у конкретном случају, Руске Федерације) дужан је да приликом исплате прихода примени одредбе Закона о порезу на добит правних лица („Сл. гласник РС“; бр. 25/01, 80/02, 80/02–др. закон, 43/03, 84/04, 18/10, 101/11, 119/12, 47/13, 108/13, 68/14–др. закон, у даљем тексту: ЗПДПЛ).

Нерезидентни обвезник који надлежном пореском органу накнадно достави наведену потврду има право да поднесе захтев за повраћај више плаћеног пореза (захтев се односи на повраћај разлике између износа плаћеног пореза и износа пореза за који би постојала обавеза плаћања да је исплатилац прихода у моменту исплате прихода располагао потврдом). Захтев за повраћај, преко исплатиоца прихода, нерезидентни обвезник може поднети истовремено са достављањем потврде којом доказује статус резидента државе са којом је закључен уговор о избегавању двоструког опорезивања.

Код обрачуна пореза по одбитку на приходе нерезидента, исплатилац прихода примењује одредбе уговора о избегавању двоструког опорезивања, под условом да нерезидент докаже статус резидента државе са којом је Република закључила уговор о избегавању двоструког опорезивања и да је нерезидент стварни власник прихода (члан 40а став 1. ЗПДПЛ).

Статус резидента државе са којом је закључен уговор о избегавању двоструког опорезивања, у смислу става 1. овог члана, нерезидент доказује код исплатиоца прихода потврдом о резидентности овереном од надлежног органа друге државе уговорнице чији је резидент, и то на посебном обрасцу прописаном подзаконским актом донетим у складу са законом којим се уређује порески поступак и пореска администрација (члан 40а став 2. ЗПДПЛ).

Ако исплатилац прихода у моменту исплате прихода нерезиденту не располаже потврдом из става 2. овог члана, дужан је да приликом исплате прихода примени одредбе овог закона (члан 40а став 6. ЗПДПЛ).

Ако нерезидентни обвезник достави надлежном пореском органу потврду из става 2. овог члана, разлика између износа плаћеног пореза из става 6. овог члана и износа пореза за који би постојала обавеза плаћања да је обвезник у моменту исплате прихода располагао потврдом из става 2. овог члана, сматра се више плаћеним порезом (члан 40а став 7. ЗПДПЛ).

Статус резидента државе са којом је закључен уговор о избегавању двоструког опорезивања, сходно члану 159а став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Сл. гласник РС“, бр. 80/02, 84/02–исправка, 23/03–исправка, 70/03, 55/04, 61/05, 85/05–др. закон, 62/06–др. закон, 61/07, 20/09, 72/09–др. закон, 53/10, 101/11, 2/12–исправка, 93/12, 47/13, 108/13, 68/14 и 105/14, у даљем тексту: ЗПППА), нерезидент доказује потврдом о резидентности овереном од надлежног органа друге државе уговорнице чији је резидент и то на посебном обрасцу или овереном преводу потврде на обрасцу који прописује надлежни орган државе са којом је закључен уговор о избегавању двоструког опорезивања.

Одредбом члана 10. став 2. ЗПППА прописано је да у порескоправном односу из става 1. овог члана, физичко односно правно лице има право:

- 1) на повраћај више или погрешно плаћеног пореза, односно споредних пореских давања, као и на повраћај пореза када је то другим пореским законом предвиђено;
- 2) на пореску рефакцију, односно на рефундацију пореза у складу са пореским законом;

3) да користи порески кредит у односу на пореску обавезу, односно обавезу по основу споредних пореских давања;

4) да користи више или погрешно плаћени порез односно споредна пореска давања за намирење доспелих обавеза по другом основу, путем прекњижавања.

Ако се лице из става 2. овог члана определи за повраћај више или погрешно плаћеног пореза, односно споредних пореских давања, као и за рефакцију, односно рефундацију пореза, односно за намирење доспелих обавеза по другом основу путем прекњижавања пореза, Пореска управа има обавезу да по захтеву донесе решење без одлагања, а најкасније у року од 15 дана од дана пријема захтева, ако пореским законом није друкчије уређено (члан 10. став 3. ЗПППА).

Порески обвезник физичко, односно правно лице – нерезидент Републике (у даљем тексту: нерезидент) који нема сталну пословну јединицу на територији Републике, односно који остварује приходе или стиче имовину на територији Републике ван пословања своје сталне пословне јединице, дужан је да у року од десет дана од дана почетка остваривања прихода, односно стицања имовине подложне опорезивању на територији Републике, обавести Пореску управу у седишту о лицу које је његов порески пуномоћник (члан 14. став 2. ЗПППА).

Ако нерезидент остварује приходе који се опорезују по одбитку, за које порески обвезник није дужан да поднесе пореску пријаву, неће постојати обавеза одређивања пуномоћника (члан 14. став 3. ЗПППА).

ПОРЕЗИ НА ИМОВИНУ

1. Да ли применом чл. 31а и 31б Закона о порезима на имовину може да се оствари ослобођење од пореза на пренос апсолутних права ако се пренос уз накнаду права својине на стану врши лицу које је решењем надлежног суда оглашено наследником идеалног дела породичне стамбене зграде?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 011-00-01286/2014-04 од 25.11.2014. год.)

1. Нема основа да се на пренос уз накнаду права својине на стану, применом чл. 31а и 31б Закона о порезима на имовину („Сл. гласник РС“, бр. 26/01, 45/02–СУС, 80/02, 80/02–др. закон, 135/04, 61/07, 5/09, 101/10, 24/11, 78/11, 57/12–УС, 47/13 и 68/14, у даљем тексту: Закон), оствари ослобођење од пореза на пренос апсолутних права ако се врши лицу које је решењем надлежног суда оглашено наследником идеалног дела породичне стамбене зграде, при чему је правоснажност тог решења наступила у периоду од 1. јула 2006. године до дана овере уговора о куповини стана.

Међутим, ако на дан овере уговора о купопродаји стана решење о наслеђивању којим је купац оглашен

наследником идеалног дела породичне стамбене зграде није било правоснажно, то решење није сметња за остваривање пореског ослобођења из чл. 31а и 31б Закона, под условом да су испуњени остали Законом прописани услови (да је уговор о купопродаји стана оверен поеле 8. јула 2007. године, да купац од 1. јула 2006. године до дана овере уговора о купопродаји конкретног стана није имао у својини односно сусвојини стан на територији Републике Србије, да је купац пунолетни држављанин Републике Србије, да купац има пребивалиште на територији Републике Србије и др.).

Према одредби члана 31а став 1. Закона, порез на пренос апсолутних права не плаћа се на пренос права својине на стану или породичној стамбеној згради (у даљем тексту: стан), односно својинском уделу на стану или породичној стамбеној згради физичком лицу које купује први стан (у даљем тексту: купац првог стана), за површину која за купца првог стана износи до 40m² и за чланове његовог породичног домаћинства који од 1. јула 2006. године нису имали у својини, односно сусвојини стан на територији Републике Србије до 15m² по сваком члану (у даљем тексту: одговарајући стан), под условом да:

1) је купац првог стана пунолетни држављанин Републике Србије, са пребивалиштем на територији Републике Србије;

2) купац првог стана од 1. јула 2006. године до дана овере уговора о купопродаји на основу кога купац стиче први стан, није имао у својини, односно сусвојини стан на територији Републике Србије.

Одредбом члана 31б став 1. Закона прописано је да право на пореско ослобођење у складу са одредбама члана 31а овог закона нема обвезник који право својине на стану преноси:

1) лицу на основу чије прве куповине стана је једном остварено право на рефундацију пореза на додату вредност, у складу са законом којим се уређује порез на додату вредност, или на пореско ослобођење од плаћања пореза на пренос апсолутних права у складу са одредбама овог става и члана 31а овог закона;

2) члану породичног домаћинства купца првог стана за кога је једном остварено право на рефундацију пореза на додату вредност, у складу са законом којим се уређује порез на додату вредност, или на пореско ослобођење од плаћања пореза на пренос апсолутних права у складу са одредбама овог става и члана 31а овог закона.

Одредбом члана 27. Закона о изменама и допунама Закона о порезима на имовину („Сл. гласник РС“, бр. 61/07, у даљем тексту: ЗПИ) прописано је да се право на пореско ослобођење у складу са чланом 16. тог закона може остварити само на основу уговора о купопродаји првог стана овереног после ступања на снагу тог закона.

Одредбом члана 16. ЗПИ извршена је допуна Закона о порезима на имовину („Сл. гласник РС“, бр. 26/01, 45/02–СУС, 80/02, 80/02–др. закон и 135/04) одредбама чл. 31а и 31б.

ЗПИ је ступио на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“ тј. 8. јула 2007. године.

2. Пријем поклона који за предмет има право својине на стану или идеалном делу стана, предмет је опорезивања порезом на поклон, а не порезом на пренос апсолутних права. Обвезник пореза на поклон је поклонопримац.

Према одредби члана 14. став 1. Закона, порез на наслеђе и поклон плаћа се на право својине и друга права на

непокретности из члана 2. став 1. овог закона, које наследници наследе, односно поклонопримци приме на поклон.

Обвезник пореза на наслеђе и поклон је резидент и нерезидент Републике Србије који наследи или на поклон прими право из члана 14. став 1. овог закона на непокретности која се налази на територији Републике Србије (члан 15. став 1. Закона).

2. Порески третман преноса без накнаде удела у друштву са ограниченом одговорношћу са једног на друго физичко лице

(Мишљење Министарства финансија, бр. 011-00-01253/2014-04 од 24.11.2014. год.)

Пренос без накнаде удела у друштву са ограниченом одговорношћу, са једног на друго физичко лице, не опорезује се ни порезом на поклон у складу са одредбом члана 14. став 6. тачка 1) Закона о порезима на имовину („Сл. гласник РС“, бр. 26/01, 45/02–УС, 80/02, 135/04, 61/07, 5/09, 101/10, 24/11, 78/11, 57/12–УС, 47/13 и 68/14–др. закон), нити порезом на доходак грађана у складу са Законом о порезу на доходак грађана („Сл. гласник РС“, бр. 24/01, 80/02, 80/02–др. закон, 135/04, 62/06, 65/06–исправка, 31/09, 44/09, 18/10, 50/11, 91/11–УС, 93/12, 114/12–УС, 47/13, 48/13–исправка, 108/13, 57/14 и 68/14–др. закон).

3. Да ли обвезник који води пословне књиге може да оствари право на ослобођење од пореза на имовину за 2014. годину за пољопривредно земљиште на коме је стекао право својине у 2010-ој години, а које у пословним књигама евидентира на

рачуну 140 – Нематеријална имовина за даљу продају, односно на рачуну 141 – Земљиште намењено продаји?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 011-00-01311/2014-04 од 21.11.2014. год.)

Нема основа да се применом члана 12. став 6. Закона о порезима на имовину („Сл. гласник РС“, бр. 26/01, 45/02–УС, 80/02, 80/02–др. закон, 135/04, 61/07, 5/09, 101/10, 24/11, 78/11, 57/12–УС, 47/13 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон) оствари право на ослобођење од пореза на имовину за 2014. годину – за пољопривредно земљиште на коме је обвезник пореза на имовину који води пословне књиге стекао право својине у 2010-ој години, а које у пословним књигама евидентира на рачуну 140 – Нематеријална имовина за даљу продају, односно на рачуну 141 – Земљиште намењено продаји.

Наиме, пореском обвезнику је за предметно земљиште обавеза по основу пореза на имовину настала даном стицања права (у конкретном случају у 2010-ој години), а пореско ослобођење почев за 2014. годину за непокретности обвезника који води пословне књиге које од настанка пореске обавезе у пословним књигама исказује као добро искључиво намењено даљој продаји, може се остварити за годину у којој је пореска обавеза настала и за годину која јој следи.

Према одредби члана 10. Закона, обавеза по основу пореза на имовину настаје најранијим од следећих дана: даном стицања права, даном почетка коришћења, даном оспособљавања, даном издавања употребне дозволе, односно даном омогућавања коришћења имовине на други начин.

Према одредби члана 12. став 6. Закона, која се примењује од 1. јануара 2014. године, порез на имовину на непокретности обвезника који води пословне књиге, коју од настанка пореске обавезе исказује у својим пословним књигама као добро искључиво намењено даљој продаји, не плаћа се за годину у којој је пореска обавеза настала, као ни за годину која следи тој години.

4. Утврђивање основице пореза на имовину

(Мишљење Министарства финансија, бр. 413-00-00310/2014-04 од 19.11.2014. год.)

Порез на имовину утврђује се применом Закона о порезима на имовину („Сл. гласник РС“, бр. 26/01, 45/02–УС, 80/02, 135/04, 61/07, 5/09, 101/10, 24/11, 78/11, 57/12–УС, 47/13 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон), Правилника о обрасцима пореских пријава за утврђивање пореза на имовину („Сл. гласник РС“, бр. 108/13 и 118/13, у даљем тексту: Правилник) и аката јединице локалне самоуправе на чијој територији се имовина налази, донетих и објављених у складу са Законом.

Јединица локалне самоуправе утврђује и објављује акта којима је утврдила:

- зоне и најопремљенију зону;
- просечне цене одговарајућих непокретности (грађевинског земљишта; пољопривредног земљишта; шумског земљишта; станова; кућа за становање; пословних зграда и других (надземних и подземних) грађевинских објеката који служе за обављање делатности; гаража и гаражних места) по зонама;
- просечне цене квадратног метра одговарајућих непокретности на основу којих је за текућу годину утврђена

основица пореза на имовину за непокретности обвезника који не воде пословне књиге у најопремљенијој зони – ако ни у зонама ни у граничним зонама није било најмање три промета одговарајућих непокретности у периоду од 1. јануара до 30. септембра године која претходи години за коју се утврђује порез на имовину;

– висину стопе пореза на имовину – до износа прописаног Законом;

– коефицијенте за непокретности у зонама – до износа прописаног Законом.

Јединица локалне самоуправе може (а не мора) да утврди висину стопе амортизације за коју се умањује вредност објеката пореских обвезника који не воде пословне књиге.

Ако нека од одредаба Закона, односно Правилника изазива недоумице у погледу њене примене, потребно је прецизирати о којој одредби је реч и у чему се састоји та недоумица, како би Министарство финансија дало мишљење у вези са тим.

Према одредби члана 5. став 1. Закона, основица пореза на имовину за непокретности пореског обвезника који не води пословне књиге је вредност непокретности утврђена у складу са овим законом.

Вредност непокретности из става 1. овог члана, осим земљишта, може се умањити за амортизацију по стопи до 1% годишње применом пропорционалне методе, а највише до 40%, почев од истека сваке календарске године у односу на годину у којој је извршена изградња, односно последња реконструкција објекта, а на основу одлуке скупштине јединице локалне самоуправе о висини стопе амортизације која важи на дан 15. децембра године која претходи години за

коју се утврђује порез на имовину и која је објављена у складу са овим законом (члан 5. став 3. Закона).

Ако скупштина јединице локалне самоуправе не утврди висину стопе амортизације, или је не утврди у складу са овим законом, или је утврди а не објави у складу са ставом 3. овог члана, код утврђивања пореза на имовину вредност непокретности из става 1. овог члана не умањује се за амортизацију (члан 5. став 4. Закона).

Према одредби члана 6. став 1. Закона, вредност непокретности из члана 5. овог закона утврђује се применом следећих елемената:

- 1) корисна површина;
- 2) просечна цена квадратног метра (у даљем тексту: просечна цена) одговарајућих непокретности у зони у којој се налази непокретност.

Зоне из става 1. тачка 2) овог члана представљају делове територије јединице локалне самоуправе које надлежни орган јединице локалне самоуправе одлуком може одредити одвојено за насеља према врсти насеља (село, град) и изван насеља или јединствено за насеља и изван насеља, према комуналној опремљености и опремљености јавним објектима, саобраћајној повезаности са централним деловима јединице локалне самоуправе, односно са радним зонама и другим садржајима у насељу (у даљем тексту: зоне) – члан 6. став 3. Закона.

Јединица локалне самоуправе дужна је да на својој територији одреди најмање две зоне у складу са ставом 3. овог члана (члан 6. став 4. Закона).

Одредбом члана 6. став 5. Закона прописано је да просечну цену одговарајућих непокретности по зонама на територији јединице локалне самоуправе утврђује свака јединица локалне самоуправе актом надлежног органа, на основу цена остварених у промету одговарајућих непо-

кретности по зонама у периоду од 1. јануара до 30. септембра године која претходи години за коју се утврђује порез на имовину (у даљем тексту: текућа година).

Просечна цена у зони у којој није било најмање три промета (у даљем тексту: зона у којој није било промета) одговарајућих непокретности у периоду из става 5. овог члана, за те непокретности утврђује се на основу просека просечних цена остварених у граничним зонама у којима је у том периоду било најмање три промета одговарајућих непокретности (члан 6. став 6. Закона).

Према одредбама члана 6а став 1. Закона, за сврху утврђивања основице пореза на имовину, непокретности се разврставају у следеће групе одговарајућих непокретности:

- 1) грађевинско земљиште;
- 2) пољопривредно земљиште;
- 3) шумско земљиште;
- 4) станови;
- 5) куће за становање;
- 6) пословне зграде и други (надземни и подземни) грађевински објекти који служе за обављање делатности;
- 7) гараже и гаражна места.

Према одредби члана 7а став 2. Закона, у случају из члана 6. став 8. Закона јединица локалне самоуправе дужна је да, до истека рока из става 1. овог члана, објави просечне цене одговарајућих непокретности на основу којих је за текућу годину утврђена основица пореза на имовину за непокретности обвезника који не воде пословне књиге и то у зони која је, према одлуци надлежног органа те јединице локалне самоуправе, утврђена као најопремљенија у смислу члана 6. став 3. овог закона (у даљем тексту: најопремљенија зона).

Одредбама члана 7а став 3. Закона прописано је да у случају из члана 6. став 8. Закона обвезници који воде

пословне књиге за потребе утврђивања основице пореза на имовину просечне цене из става 2. овог члана множе коефицијентима које утврђује јединица локалне самоуправе актом надлежног органа, за сваку зону на својој територији, а који не могу бити већи од:

- 1) 1,00 – за непокретности у најопремљенијим зонама;
- 2) 0,80 – за непокретности у зонама које се у тој јединици локалне самоуправе граниче са зонама из тачке 1) овог става;
- 3) 0,40 – за непокретности у зонама сеоских насеља;
- 4) 0,30 – за непокретности у зонама изван сеоских и градских насеља;
- 5) 0,60 – за остале зоне у тој јединици локалне самоуправе.

Ако јединица локалне самоуправе до истека рока из става 4. овог члана не објави коефицијенте за непокретности у зонама или их утврди преко максималног износа из става 4. овог члана, у случају из члана 6. став 8. овог закона основица пореза на имовину утврдиће се применом коефицијента из става 4. овог члана за непокретности у одговарајућој зони (члан 7а став 5. Закона).

Према одредби члана 8. Закона о финансирању локалне самоуправе („Сл. гласник РС“, бр. 62/06, 47/11, 93/12 и 99/13–др. пропис, у даљем тексту: Закон о финансирању локалне самоуправе), скупштина јединице локалне самоуправе утврђује висину стопе пореза на имовину, осим пореза на пренос апсолутних права и пореза на наслеђе и поклон, до висине највише стопе прописане законом којим се уређују порези на имовину.

Према одредбама члана 11. став 1. Закона, стопе пореза на имовину износе:

1) на права на непокретности пореског обвезника који води пословне књиге – до 0,4%

2) на права на земљишту код обвезника који не води пословне књиге – до 0,30%

3) на права на непокретности пореског обвезника који не води пословне књиге, осим на земљишту:

<i>На пореску основицу</i>	<i>Плаћа се на име пореза</i>
(1) до 10.000.000 динара	до 0,40%
(2) од 10.000.000 до 25.000.000 динара	порез из подтачке (1) + до 0,6% на износ преко 10.000.000 динара
(3) од 25.000.000 до 50.000.000 динара	порез из подтачке (2) + до 1,0% на износ преко 25.000.000 динара
(4) преко 50.000.000 динара	порез из подтачке (3) + до 2,0% на износ преко 50.000.000 динара

У случају да јединица локалне самоуправе не утврди висину пореске стопе или је утврди преко максималног износа из члана 11. став 1. Закона, порез на имовину утврдиће применом највише одговарајуће пореске стопе из члана 11. став 1. Закона на права на непокретности обвезника који води пословне књиге, односно обвезника који не води пословне књиге (члан 11. став 2. Закона).

5. Да ли постоји законски основ да јединица локалне самоуправе својим актом пропише умањење, односно ослобођење од пореза на имовину лицима која инвестирају у

тој јединици локалне самоуправе и која по основу тих инвестиција постају обвезници пореза на имовину?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 011-00-01271/2014-04 од 19.11.2014. год.)

Нема законског основа да јединица локалне самоуправе својим актом, у конкретном случају одлуком о одобравању олакшица за пословање и развој предузетништва, пропише умањење, односно ослобођење од пореза на имовину лицима која инвестирају у тој јединици локалне самоуправе и која по основу тих инвестиција постају обвезници пореза на имовину.

Одредбом члана 2. тачка 22) Закона о буџетском систему („Сл. гласник РС“, бр. 54/09, 73/10, 101/10, 101/11, 93/12, 62/13, 63/13–исправка и 108/13, у даљем тексту: Закон о буџетском систему) уређено је да су порески расходи олакшице и ослобођења од стандардне пореске структуре, који умањују износ наплаћених прихода и да се могу уводити само законима којима се уводи одговарајући порез.

Према одредби члана 15. Закона о буџетском систему, порези се могу уводити само законом и то на потрошњу, доходак, добит, имовину и пренос имовине физичких и правних лица. Пореским законом морају бити утврђени предмет опорезивања, основица, обвезник, пореска стопа или износ, сва изузимања и олакшице од опорезивања, као и начин плаћања пореза. Обавезе и права пореских обвезника не могу се проширивати или смањивати подзаконским актима.

Закон о порезима на имовину не садржи основ да се порез на имовину може умањити, нити да се пореске обавезе по том основу може ослободити лице које инвестира у

јединици локалне самоуправе којој припадају приходи по том основу, нити садржи овлашћење да такво умањење, односно ослобођење јединица локалне самоуправе (одлуком скупштине) може прописати на својој територији.

6. За које непокретности је јавно предузеће обвезник пореза на имовину?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 413-00-00101/2014-04 од 19.11.2014. год.)

Јавно предузеће обвезник је пореза на имовину за непокретности на територији Републике Србије:

– на којој је то јавно предузеће ималац права својине под условом да на тој непокретности друго лице нема право, коришћење или државину из члана 2. став 1. тач. 2) до 8) Закона о порезима на имовину („Сл. гласник РС“, бр. 26/01, 45/02–СУС, 80/02, 80/02–др. закон, 135/04, 61/07, 5/09, 101/10, 24/11, 78/11, 57/12–УС, 47/13 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон);

– на којима је ималац права својине друго лице, а јавно предузеће је ималац права, корисник или држалац из члана 2. став 1. тач. 2) до 8) Закона.

С тим у вези, јавно предузеће обвезник је пореза на имовину на непокретности у јавној својини, на којима је:

– ималац права коришћења грађевинског земљишта површине преко 10 ари, у складу са законом којим се уређује правни режим грађевинског земљишта,

– ималац права коришћења, у складу са законом којим се уређује јавна својина,

– корисник, у складу са законом којим се уређује јавна својина, као и

– држалац, без правног основа.

Према одредбама члана 2. став 1. тачка 1) Закона, порез на имовину плаћа се на непокретности које се налазе на територији Републике Србије, и то на:

1) право својине, односно на право својине на земљишту површине преко 10 ари;

2) право закупа стана или стамбене зграде конституисано у корист физичких лица, у складу са законом којим је уређено становање, односно социјално становање, односно законом којим су уређене избеглице, за период дужи од једне године или на неодређено време;

3) право коришћења грађевинског земљишта површине преко 10 ари, у складу са законом којим се уређује правни режим грађевинског земљишта;

4) право коришћења непокретности у јавној својини од стране имаоца права коришћења, у складу са законом којим се уређује јавна својина;

5) коришћење непокретности у јавној својини од стране корисника непокретности, у складу са законом којим се уређује јавна својина;

6) државину непокретности на којој ималац права својине није познат или није одређен;

7) државину непокретности у јавној својини, без правног основа;

8) државину и коришћење непокретности по основу уговора о финансијском лизингу.

Према одредби члана 2. став 2. Закона, непокретностима, у смислу става 1. овог члана, сматрају се:

1) земљиште, и то: грађевинско, пољопривредно, шумско и друго;

2) стамбене, пословне и друге зграде, станови, пословне просторије, гараже и други (надземни и подземни)

грађевински објекти, односно њихови делови (у даљем тексту: објекти).

Кад на непокретности постоји неко од права, односно коришћење или државина, из члана 2. став 1. тач. 2) до 8) Закона, порез на имовину плаћа се на то право, односно на коришћење или државину, а не на право својине (члан 2. став 3. Закона).

Према одредби члана 4. став 1. Закона, обвезник пореза на имовину је правно и физичко лице које је на непокретности на територији Републике Србије:

- 1) ималац права из члана 2. став 1. тач. 1) до 4) Закона;
- 2) корисник непокретности у јавној својини из члана 2. став 1. тачка 5) Закона;
- 3) држалац непокретности из члана 2. став 1. тач. 6) и 7) Закона;
- 4) прималац лизинга из члана 2. став 1. тачка 8) Закона.

7. Да ли се плаћа порез на пренос апсолутних права у случају када физичко лице закључи уговор са самим собом као предузетником, а којим се уређује да то физичко лице своју непокреност преноси на своју радњу?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 430-00-00394/2014-04 од 12.11.2014. год.)

Према мишљењу Министарства привреде од 10.11.2014. године, „Обављање привредне делатности у статусу предузетника значи да *предузећник* обавља делатност, а не радња. Радња се у Закону о привредним друштвима („Сл. гласник РС“, бр. 36/11, 99/11 и 83/14–др. закон) и не помиње, а и по претходном Закону о привредним друштвима („Сл. гласник РС“, бр. 125/04), који је помињао

радњу, она није имала субјективитет. Све правне послове у обављању делатности предузетника предузима предузетник у своје име. Предузетник стиче сва права и обавезе поводом обављања делатности ради које је формирао такву „радњу“. У том смислу таква „радња“ и не може бити странка у поступку (не може бити ни тужилац ни тужени). Како радња не постоји као субјект у праву, то нису могући никакви уговори са радњом. За закључење уговора је, пре свега, потребан субјективитет, који се овде појављује у облику уговорне способности. Радња нема ни субјективитет, ни уговорну способност, иако има неких обележја која стварају утисак као да радња постоји као субјект у праву (пословно име, седиште, матични број ...). Међутим, сва ова обележја су, у ствари, обележја предузетника, а не радње. Пословно име је име под којим предузетник обавља делатност. Седиште је место у коме предузетник обавља делатност, матични број је број под којим предузетник обавља делатност, итд. Због статуса овакве „радње“, као организације без правног субјективитета, предузетник може закључити уговор са неким трећим, али не и са таквом „радњом“, чији је он оснивач. Чак и када би се закључио такав уговор, он не би имао никаквог правног дејства.“

С тим у вези, а имајући у виду да је уговор сагласност воља уговорних страна (што значи бар две), а да је предузетник пословно способно физичко лице које обавља делатност у циљу остваривања прихода, које је као такво регистровано у складу са законом о регистрацији и које за све обавезе настале у вези са обављањем своје делатности одговара целокупном својом имовином у коју улази и имовина коју стиче у вези са обављањем делатности, произлази да акт назван уговором који физичко лице закључи са самим собом као предузетником, а којим се уређује да физичко лице своју непокретност преноси на своју

радњу, не производи правно дејство. Дакле, на основу таквог акта не долази до преноса права својине на непокретности (са једне стране на другу), што значи да у овом случају не постоји ни предмет опорезивања порезом на пренос апсолутних права.

Према одредби члана 83. став 1. Закона о привредним друштвима („Сл. гласник РС“, бр. 36/11, 99/11, 83/14–др. закон, у даљем тексту: ЗОПД), предузетник је пословно способно физичко лице које обавља делатност у циљу остваривања прихода и које је као такво регистровано у складу са законом о регистрацији.

Предузетник за све обавезе настале у вези са обављањем своје делатности одговара целокупном својом имовином и у ту имовину улази и имовина коју стиче у вези са обављањем делатности (члан 85. став 1. ЗОПД).

Према одредби члана 26. Закона о облигационим односима („Сл. лист СФРЈ“, бр. 29/78, 39/85, 45/89–УС и 57/89 и „Сл. лист СРЈ“, бр. 31/93, 22/99–др. пропис, 23/99–исправка, 35/99–др. пропис и 44/99–др. пропис), уговор је закључен кад су се уговорне стране сагласиле о битним састојцима уговора.

Према одредби члана 23. став 1. тачка 1) Закона о порезима на имовину („Сл. гласник РС“, бр. 26/01, 45/02–УС, 80/02, 135/04, 61/07, 5/09, 101/10, 24/11, 78/11, 57/12–УС, 47/13 и 68/14–др. закон), порез на пренос апсолутних права плаћа се код преноса уз накнаду права својине на непокретности.

8. Да ли је предмет опорезивања порезом на пренос апсолутних права пренос права својине на пловилу – угоститељском објекту на води који привредно друштво

врши физичком лицу које је оснивач тог привредног друштва, уместо враћања зајма примљеног у новцу од тог физичког лица?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 011-00-00562/2014-04 од 10.11.2014. год.)

Када привредно друштво пренесе право својине на пловилу – угоститељском објекту на води физичком лицу које је оснивач тог привредног друштва, уместо враћања зајма примљеног у новцу од тог физичког лица учињеног по основу њиховог облигационог односа, на који начин се врши замена испуњења (што подразумева да је зајам новца заиста учињен, да позајмљени новац није враћен, као и да је преносом права својине на пловилу престала обавеза враћања примљеног зајма), са пореског становишта тај пренос права својине на пловилу сматра се преносом уз накнаду који је предмет опорезивања порезом на пренос апсолутних права под условом да се на тај пренос не плаћа порез на додату вредност у складу са законом којим се уређује порез на додату вредност.

Према одредби члана 23. став 1. тачка 4) Закона о порезима на имовину („Сл. гласник РС“, бр. 26/01, 45/02–СУС, 80/02, 80/02–др. закон, 135/04, 61/07, 5/09, 101/10, 24/11, 78/11, 57/12–УС, 47/13 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: ЗПИ), порез на пренос апсолутних права плаћа се код преноса уз накнаду права својине на моторном возилу – осим на mopеду, мотокултиватору, трактору и радној машини, права својине на пловилу, односно права својине на ваздухоплову са сопственим погоном – осим државног.

Од опорезивања порезом на пренос апсолутних права изузима се пренос, односно стицање апсолутног права из чл.

23. и 24. овог закона на који се плаћа порез на додату вредност, у складу са законом којим се уређује порез на додату вредност (члан 24а став 1. тачка 1) ЗПИ).

Одредбом члана 4. тачка 38) Закона о пловидби и лукама на унутрашњим водама („Сл. гласник РС“, бр. 73/10 и 121/12) прописано је да је плутајући објекат пловило без сопственог погона које по правилу није предвиђено за премештање нити за обављање посебних радова на унутрашњим водама (купатило, хангар, воденица, рибарска тиквара, кућа за одмор, понтон, понтонски мост, стамбена лађа, угоститељски објекат, сплав кућица, плутајућа радионица и слично).

9. а) Да ли су предмет опорезивања порезом на имовину право, коришћење или државина конституисани на настрешници у саставу станице за снабдевање моторних возила горивом, као и на резервоарима за гориво у саставу станице за снабдевање моторних возила горивом који су инкорпорисани у земљиште?

б) У коју групу непокретности се разврстава објекат у коме се врши пружање угоститељских услуга у домаћој радиности за сврху утврђивања пореза на имовину?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 430-00-460/2014-04 од 10.11.2014. год.)

а) Право, коришћење или државина из члана 2. став 1. Закона о порезима на имовину („Сл. гласник РС“, бр. 26/01, 45/02–СУС, 80/02, 80/02–др. закон, 135/04, 61/07, 5/09, 101/10, 24/11, 78/11, 57/12–УС, 47/13 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон) конституисана на настрешници у саставу станице за снабдевање моторних возила горивом (тзв. бензинске пумпе и како се наводи, „изнад апарата за точење бензина“) која се

налази на територији Републике Србије и инкорпорисана је у земљишту, предмет је опорезивања порезом на имовину.

Право, коришћење или државина из члана 2. став 1. Закона конституисана на резервоарима за гориво у саставу станице за снабдевање моторних возила горивом који су инкорпорисани у земљишту (тако да се налазе испод површине земљишта), предмет је опорезивања порезом на имовину.

За потребе утврђивања основице пореза на имовину ти објекти разврставају се у групу непокретности из члана б став 1. тачка б) Закона – пословне зграде и други (надземни и подземни) грађевински објекти који служе за обављање делатности.

Према одредби члана 2. став 1. Закона, порез на имовину плаћа се на непокретности које се налазе на територији Републике Србије, и то на:

- 1) право својине, односно на право својине на земљишту површине преко 10 ари;
- 2) право закупа стана или стамбене зграде конституисано у корист физичких лица, у складу са законом којим је уређено становање, односно социјално становање, односно законом којим су уређене избеглице, за период дужи од једне године или на неодређено време;
- 3) право коришћења грађевинског земљишта површине преко 10 ари, у складу са законом којим се уређује правни режим грађевинског земљишта;
- 4) право коришћења непокретности у јавној својини од стране имаоца права коришћења, у складу са законом којим се уређује јавна својина;
- 5) коришћење непокретности у јавној својини од стране корисника непокретности, у складу са законом којим се уређује јавна својина;

6) државину непокретности на којој ималац права својине није познат или није одређен;

7) државину непокретности у јавној својини, без правног основа;

8) државину и коришћење непокретности по основу уговора о финансијском лизингу.

Према одредби члана 2. став 2. Закона, непокретностима се, у смислу члана 2. став 1. Закона, сматрају:

1) земљиште, и то: грађевинско, пољопривредно, шумско и друго;

2) стамбене, пословне и друге зграде, станови, пословне просторије, гараже и други (надземни и подземни) грађевински објекти, односно њихови делови (у даљем тексту: објекти).

Према одредбама члана 6а став 1. Закона, за сврху утврђивања основице пореза на имовину, непокретности се разврставају у следеће групе одговарајућих непокретности:

1) грађевинско земљиште;

2) пољопривредно земљиште;

3) шумско земљиште;

4) станови;

5) куће за становање;

6) пословне зграде и други (надземни и подземни) грађевински објекти који служе за обављање делатности;

7) гараже и гаражна места.

Према одредби члана 2. тачка 22) Закона о планирању и изградњи („Сл. гласник РС“, бр. 72/09, 81/09–исправка, 64/10–УС, 24/11, 121/12, 42/13–УС, 50/13–УС, 98/13–УС, у даљем тексту: Закон о планирању и изградњи), објекат јесте грађевина спојена са тлом која представља физичку, функционалну, техничко-технолошку или биотехничку целину (зграде свих врста, саобраћајни, водопривредни и

енергетски објекти, објекти инфраструктуре електронских комуникација – кабловска канализација, објекти комуналне инфраструктуре, индустријски, пољопривредни и други привредни објекти, објекти спорта и рекреације, гробља, склоништа и сл.).

Према одредби члана 2. тачка 23) Закона о планирању и изградњи, *зграда јесте објекат са кровом и спољним зидовима, изграђена као самостална употребна целина која пружа заштиту од временских и спољних утицаја, а намењена је за становање, обављање неке делатности или за смештај и чување животиња, робе, опреме за различите производне и услужне делатности и др. Зградама се сматрају и објекти који имају кров, али немају (све) зидове (нпр. насипрешице), као и објекти који су прелазно или пошћуно смешћени испод површине земље (склоништа, подземне гараже и сл.).*

б) Ако се објекат у коме се врши пружање угоститељских услуга у домаћој радиности састоји из више посебних целина које се могу сврстати у различите групе у смислу члана 6а став 1. Закона, за потребе утврђивања основице пореза на имовину сваки од посебних делова конкретног објекта се сврстава у одговарајућу групу непокретности.

Међутим, ако објекат у коме се врши пружање угоститељских услуга у домаћој радиности представља јединствену целину мешовитог карактера, при чему је део објекта намењен за становање власника објекта и чланова његовог породичног домаћинства, а део за пружање угоститељских услуга (који је као такав категорисан у складу са прописима којима се уређује туризам), за потребе утврђивања пореза на имовину тај објекат се разврстава према својој претежној намени у једну од група из члана 6а став 1. тач. 4) до 7) Закона.

Ако објекат чини више посебних целина које се у смислу става 1. овог члана могу сврстати у различите групе, свака посебна целина у оквиру објекта се, за потребе утврђивања пореза на имовину, сврстава у одговарајућу групу непокретности (члан 6а став 2. Закона).

Према одредби члана 6а став 3. Закона, објекат који је јединствена целина мешовитог карактера, за потребе утврђивања пореза на имовину, разврстава се у складу са ставом 1. овог члана према претежној намени.

Према одредби члана 3. став 1. тачка 30) Закона о туризму („Сл. гласник РС“, бр. 36/09, 88/10, 99/11–др. закон и 93/12, у даљем тексту: Закон о туризму), сеоско туристичко домаћинство је објекат или група објеката у којем се пружају услуге смештаја, исхране и пића или само исхране и пића, који се налази у руралном (сеоском) окружењу са елементима локалног обележја и наслеђа.

Угоститељски објекат у домаћој радиности је објекат у којем се пружају услуге смештаја, исхране и пића или само услуге смештаја у смештајним јединицама врсте: кућа, апартман и соба (члан 3. став 1. тачка 31) Закона о туризму).

Према члану 100. Правилника о условима и начину обављања угоститељске делатности, начину пружања угоститељских услуга, разврставању угоститељских објеката и минимално техничким условима за уређење и опремање угоститељских објеката („Сл. гласник РС“, бр. 48/12, у даљем тексту: Правилник), објекти домаће радиности као угоститељски објекти су кућа, апартман и соба у којима се пружају угоститељске услуге смештаја, припремања и услуживања хране, пића и напитака гостима смештеним у објекту домаће радиности.

Одредбом члана 12. став 1. Правилника прописано је да је кућа грађевински и функционално самосталан угости-

тељски објекат за смештај са сопственим двориштем који се издаје госту као целина. Госту коме се пружају услуге смештаја у кући, могу се пружати и услуге исхране и пића. У кући је обезбеђена могућност да гост самостално припрема храну.

Апартман као засебан угоститељски објекат за смештај је део стамбене зграде или куће у којем се госту апартмана пружа услуга смештаја, а може се пружати и услуга исхране и пића. У апартману је обезбеђена могућност да гост самостално припрема храну (члан 12. став 2. Правилника).

Соба као засебан угоститељски објекат за смештај је део стамбене зграде, куће или стана у коме се пружа услуга смештаја, а може да се госту собе пружа и услуга исхране или пића (члан 12. став 3. Правилника).

Угоститељски објекти из овог члана се категоришу (члан 12. став 6. Правилника).

10. У којим случајевима је привредно друштво обвезник пореза на имовину на непокретности?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 011-00-00302/2014-04 од 10.11.2014. год.)

Привредно друштво које је ималац права својине на непокретности у Републици Србији обвезник је пореза на имовину на то право – ако на тој непокретности у корист другог лица није конституисано:

– право закупа стана или стамбене зграде по коме је купац физичко лице, у складу са законом којим је уређено становање, односно социјално становање, односно законом којим су уређене избеглице, за период дужи од једне године или на неодређено време;

– право коришћења грађевинског земљишта површине преко 10 ари, у складу са законом којим се уређује правни режим грађевинског земљишта;

– државина и коришћење непокретности по основу уговора о финансијском лизингу.

Привредно друштво је обвезник пореза на имовину на непокретностима у Републици Србији на којима нема право својине, ако је на тим непокретностима:

– ималац права коришћења грађевинског земљишта површине преко 10 ари, у складу са законом којим се уређује правни режим грађевинског земљишта;

– ималац права коришћења непокретности у јавној својини, у складу са законом којим се уређује јавна својина;

– корисник непокретности у јавној својини, у складу са законом којим се уређује јавна својина;

– држалац непокретности на којој ималац права својине није познат или није одређен;

– држалац непокретности у јавној својини, без правног основа;

– држалац и корисник непокретности по основу уговора о финансијском лизингу.

За непокретности у Републици Србији на којима привредно друштво нема ниједно од права, коришћење, односно државину из члана 2. став 1. Закона о порезима на имовину („Сл. гласник РС“, бр. 26/01, 45/02–УС, 80/02, 80/02–др. закон, 135/0, 61/07, 5/09, 101/10, 24/11, 78/11, 57/12–УС, 47/13 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон), привредно друштво није порески обвезник.

Према одредби члана 2. став 1. Закона, порез на имовину из члана 1. тачка 1) овог закона (у даљем тексту: порез на имовину), плаћа се на непокретности које се налазе на територији Републике Србије, и то на:

1) право својине, односно на право својине на земљишту површине преко 10 ари;

2) право закупа стана или стамбене зграде конституисано у корист физичких лица, у складу са законом којим је уређено становање, односно социјално становање, односно законом којим су уређене избеглице, за период дужи од једне године или на неодређено време;

3) право коришћења грађевинског земљишта површине преко 10 ари, у складу са законом којим се уређује правни режим грађевинског земљишта;

4) право коришћења непокретности у јавној својини од стране имаоца права коришћења, у складу са законом којим се уређује јавна својина;

5) коришћење непокретности у јавној својини од стране корисника непокретности, у складу са законом којим се уређује јавна својина;

6) државину непокретности на којој ималац права својине није познат или није одређен;

7) државину непокретности у јавној својини, без правног основа;

8) државину и коришћење непокретности по основу уговора о финансијском лизингу.

Одредбом члана 2. став 2. Закона прописано је да се непокретностима, у смислу става 1. овог члана, сматрају:

1) земљиште, и то: грађевинско, пољопривредно, шумско и друго;

2) стамбене, пословне и друге зграде, станови, пословне просторије, гараже и други (надземни и подземни) грађевински објекти, односно њихови делови (у даљем тексту: објекти).

Кад на непокретности постоји неко од права, односно коришћење или државина, из става 1. тач. 2) до 8) овог члана, порез на имовину плаћа се на то право, односно на ко-

ришћење или државину, а не на право својине (члан 2. став 3. Закона).

Према одредби члана 4. став 1. Закона, обвезник пореза на имовину је правно и физичко лице које је на непокретности на територији Републике Србије:

- 1) ималац права из члана 2. став 1. тач. 1) до 4) Закона;
- 2) корисник непокретности у јавној својини из члана 2. став 1. тачка 5) Закона;
- 3) држалац непокретности из члана 2. став 1. тач. 6) и 7) Закона;
- 4) прималац лизинга из члана 2. став 1. тачка 8) Закона.

11. Да ли је отварање стечаја над привредним друштвом основ за престанак пореске обавезе по основу пореза на имовину?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 430-00-510/2014-04 од 3.11.2014. год.)

Имајући у виду да привредно друштво над којим је отворен стечај не престаје да постоји даном отварања стечаја у складу са законом којим се уређује стечај, покретање стечајног поступка над привредним друштвом – обвезником пореза на имовину није основ за престанак пореске обавезе по основу пореза на имовину.

С тим у вези, почев од пореза на имовину за 2014. годину, сви обвезници који воде пословне књиге, па и обвезници над којима је покренут стечајни поступак, тај порез утврђују самоопорезивањем, о чему надлежном органу јединице локалне самоуправе подносе пореску пријаву на Обрасцу ППИ-1.

Према одредби члана 39в став 1. Закона о порезима на имовину („Сл. гласник РС“, бр. 26/01, 45/02–СУС, 80/02, 80/02–др. закон, 135/04, 61/07, 5/09, 101/10, 24/11, 78/11, 57/12–УС, 47/13 и 68/14, у даљем тексту: Закон), обвезник који води пословне књиге утврђује порез на имовину (врши самоопорезивање) – најкасније до 31. марта пореске године.

Према одредби члана 238. тачка 3) Закона о привредним друштвима („Сл. гласник РС“, бр. 36/11, 99/11 и 83/14–др. закон), друштво престаје да постоји брисањем из регистра привредних субјеката по основу спроведеног поступка стечаја у складу са законом којим се уређује стечај.

Одредбом члана 3. став 1. Правилника о обрасцима пореских пријава за утврђивање пореза на имовину („Сл. гласник РС“, бр. 108/13 и 118/13) прописано је да пореску пријаву на обрасцу ППИ-1 подноси обвезник пореза на имовину (у даљем тексту: обвезник) који води пословне књиге, из члана 4. став 5. Закона о порезима на имовину („Сл. гласник РС“, бр. 26/01, 45/02–СУС, 80/02, 80/02–др. закон, 135/04, 61/07, 5/09, 101/10, 24/11, 78/11, 57/12–УС и 47/13, у даљем тексту: Закон), и то:

1) правно лице које води пословне књиге у складу са прописима Републике Србије;

2) огранак и други организациони део страног правног лица који обавља привредну делатност у Републици Србији и који пословне књиге води у складу са прописима Републике Србије;

3) физичко лице које остварује приходе од самосталне делатности у складу са законом којим се уређује опорезивање дохотка грађана (у даљем тексту: предузетник) који води пословне књиге – за имовину коју је евидентирао у својим пословним књигама (у даљем тексту: имовина у пословним

књигама), осим предузетника који порез на доходак грађана на приходе од самосталне делатности плаћа на паушално утврђен приход;

4) друго лице које води пословне књиге у складу са прописима Републике Србије, осим предузетника – за имовину која није евидентирана у његовим пословним књигама.

12. Основица пореза на имовину за породичну стамбену зграду и помоћне зграде физичког лица које не води пословне књиге, а које је поднело захтев за легализацију, али је поступак издавања одобрења прекинут решењем надлежног органа до израде посебне студије за усклађивање постојеће намене са посебним прописима

(Мишљење Министарства финансија, бр. 011-00-00430/2014-04 од 3.11.2014. год.)

Основица пореза на имовину за непокретности обвезника који не води пословне књиге је вредност тих непокретности утврђена у складу са Законом о порезима на имовину („Сл. гласник РС“, бр. 26/01, 45/02–СУС, 80/02, 80/02–др. закон, 135/04, 61/07, 5/09, 101/10, 24/11, 78/11, 57/12–УС, 47/13 и 68/14, у даљем тексту: Закон). С тим у вези, вредност непокретности утврђена у складу са Законом је основица пореза на имовину и за породичну стамбену зграду и за помоћне зграде физичког лица које не води пословне књиге, за чију изградњу није издата грађевинска дозвола због чега је власник тих објеката поднео пријаву за њихову легализацију, али је поступак издавања одобрења прекинут решењем надлежног органа до израде посебне студије за усклађивање постојеће намене са посебним прописима.

Вредност непокретности обвезника који не води пословне књиге, која чини основицу пореза на имовину, утврђује се применом следећих елемената:

1) корисна површина (корисна површина земљишта је његова укупна површина, а корисна површина објекта је збир подних површина између унутрашњих страна спољних зидова објекта – искључујући површине балкона, тераса, лођа, неадаптираних таванских простора и простора у заједничкој недељивој својини свих власника економски дељивих целина у оквиру истог објекта);

2) просечна цена квадратног метра одговарајућих непокретности у зони у којој се налази непокретност, утврђена актом надлежног органа јединице локалне самоуправе и објављена у складу са Законом до 30. новембра године која претходи години за коју се утврђује порез на имовину (у даљем тексту: текућа година).

Вредност непокретности, осим земљишта, може се умањити за амортизацију по стопи до 1% годишње применом пропорционалне методе, а највише до 40%, почев од истека сваке календарске године у односу на годину у којој је извршена изградња, односно последња реконструкција објекта, а на основу одлуке скупштине јединице локалне самоуправе о висини стопе амортизације која важи на дан 15. децембра текуће године и која је објављена у складу са Законом.

Ако ни у зонама ни у граничним зонама није било најмање три промета одговарајућих непокретности у периоду од 1. јануара до 30. септембра текуће године (на пример, кућа за становање), основица пореза на имовину за те непокретности у зони у којој није било промета једнака је основици пореза на имовину те, односно одговарајуће непокретности у тој зони обвезника који не води пословне књиге за текућу годину.

Основица пореза на имовину за непокретност обвезника који не води пословне књиге у јединици локалне самоуправе која, у складу са Законом, није одредила зоне једнака је основици пореза на имовину за текућу годину те, односно друге одговарајуће непокретности обвезника који не води пословне књиге, за одговарајућу површину.

Одредбама члана 4. став 4. Закона прописано је да обвезник пореза на имовину из става 1. овог члана који не води пословне књиге (у даљем тексту: обвезник који не води пословне књиге), у смислу опорезивања порезом на имовину, јесте:

- 1) физичко лице које остварује приходе од самосталне делатности у складу са законом којим се уређује опорезивање дохотка грађана (у даљем тексту: предузетник) који порез на доходак грађана на приходе од самосталне делатности плаћа на паушално утврђен приход;
- 2) друго лице које не води пословне књиге у складу са прописима Републике Србије;
- 3) предузетник који води пословне књиге – за имовину која није евидентирана у његовим пословним књигама.

Према одредби члана 5. став 1. Закона, основица пореза на имовину за непокретности пореског обвезника који не води пословне књиге је вредност непокретности утврђена у складу са овим законом.

Вредност непокретности из става 1. овог члана, осим земљишта, може се умањити за амортизацију по стопи до 1% годишње применом пропорционалне методе, а највише до 40%, почев од истека сваке календарске године у односу на годину у којој је извршена изградња, односно последња реконструкција објекта, а на основу одлуке скупштине јединице локалне самоуправе о висини стопе амортизације

која важи на дан 15. децембра године која претходи години за коју се утврђује порез на имовину и која је објављена у складу са овим законом (члан 5. став 3. Закона).

Ако скупштина јединице локалне самоуправе не утврди висину стопе амортизације, или је не утврди у складу са овим законом, или је утврди а не објави у складу са ставом 3. овог члана, код утврђивања пореза на имовину вредност непокретности из става 1. овог члана не умањује се за амортизацију (члан 5. став 4. Закона).

Према одредбама члана 6. став 1. Закона, вредност непокретности из члана 5. овог закона утврђује се применом следећих елемената:

- 1) корисна површина;
- 2) просечна цена квадратног метра (у даљем тексту: просечна цена) одговарајућих непокретности у зони у којој се налази непокретност.

Корисна површина земљишта је његова укупна површина, а корисна површина објекта је збир подних површина између унутрашњих страна спољних зидова објекта (искључујући површине балкона, тераса, лођа, неадаптираних таванских простора и простора у заједничкој недељивој својини свих власника економски дељивих целина у оквиру истог објекта) – члан 6. став 2. Закона.

Зоне из става 1. тачка 2) овог члана представљају делове територије јединице локалне самоуправе које надлежни орган јединице локалне самоуправе одлуком може одредити одвојено за насеља према врсти насеља (село, град) и изван насеља или јединствено за насеља и изван насеља, према комуналној опремљености и опремљености јавним објектима, саобраћајној повезаности са централним деловима јединице локалне самоуправе, односно са радним

зонама и другим садржајима у насељу (у даљем тексту: зоне) – члан 6. став 3. Закона.

Просечну цену одговарајућих непокретности по зонама на територији јединице локалне самоуправе утврђује свака јединица локалне самоуправе актом надлежног органа, на основу цена остварених у промету одговарајућих непокретности по зонама у периоду од 1. јануара до 30. септембра године која претходи години за коју се утврђује порез на имовину (у даљем тексту: текућа година) – члан 6. став 5. Закона.

Просечна цена у зони у којој није било најмање три промета (у даљем тексту: зона у којој није било промета) одговарајућих непокретности у периоду из става 5. овог члана, за те непокретности утврђује се на основу просека просечних цена остварених у граничним зонама у којима је у том периоду било најмање три промета одговарајућих непокретности (члан 6. став 6. Закона).

Граничне зоне из става 6. овог члана су зоне чије се територије граниче са зоном у којој није било промета, независно од тога којој јединици локалне самоуправе припадају (члан 6. став 7. Закона).

Ако ни у граничним зонама из става 7. овог члана није било промета одговарајућих непокретности у периоду из става 5. овог члана, основица пореза на имовину за те непокретности у зони у којој није било промета једнака је основици пореза на имовину те, односно одговарајуће непокретности у тој зони обвезника који не води пословне књиге за текућу годину (члан 6. став 8. Закона).

Основица пореза на имовину за непокретност обвезника који не води пословне књиге у јединици локалне самоуправе која, у складу са овим законом, није одредила зоне једнака је основици пореза на имовину за текућу годину те, односно друге одговарајуће непокретности обвезника

који не води пословне књиге, за одговарајућу површину (члан 6. став 9. Закона).

Према одредби члана 6а став 1. Закона, за сврху утврђивања основице пореза на имовину, непокретности се разврставају у следеће групе одговарајућих непокретности:

- 1) грађевинско земљиште;
- 2) пољопривредно земљиште;
- 3) шумско земљиште;
- 4) станови;
- 5) куће за становање;
- 6) пословне зграде и други (надземни и подземни) грађевински објекти који служе за обављање делатности;
- 7) гараже и гаражна места.

Ако објекат чини више посебних целина које се у смислу става 1. овог члана могу сврстати у различите групе, свака посебна целина у оквиру објекта се, за потребе утврђивања пореза на имовину, сврстава у одговарајућу групу непокретности (члан 6а став 2. Закона).

Објекат који је јединствена целина мешовитог карактера, за потребе утврђивања пореза на имовину, разврстава се у складу са ставом 1. овог члана према претежној намени (члан 6а став 3. Закона).

Сагласно одредби члана 7а став 1. Закона, јединица локалне самоуправе дужна је да објави акт којим се утврђују просечне цене одговарајућих непокретности у зонама у складу са чланом 6. ст. 5. и 6. овог закона до 30. новембра сваке текуће године, на начин на који се објављују њени општи акти.

13. Да ли престаје пореска обавеза по основу пореза на имовину за објекат – пословну зграду који „због недостатака

не само да не може служити својој функцији и сврси, већ се више не може сматрати ни зградом“?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 430-00-00124/2014-04 од 3.11.2014. год.)

Када је пореском обвезнику куповином објекта (који је изграђен као пословна зграда и као пословна зграда уписан у надлежни јавни регистар) настала пореска обавеза по основу пореза на имовину за тај објекат, пореска обавеза том пореском обвезнику за конкретни објекат није престала из разлога што, како се наводи „због недостатака не само да не може служити својој функцији и сврси, већ се више не може сматрати ни зградом“. Наиме, право је пореског обвезника да се определи да ли ће свој објекат користити или не, односно да ли ће га реконструисати како би га учинио функционалним за одређену намену.

Министарство финансија напомиње да се непокретностима, у смислу предмета опорезивања порезом на имовину, сматрају не само зграде (као врста објеката), већ и други грађевински објекти, односно њихови делови.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о порезима на имовину („Сл. гласник РС“, бр. 26/01, 45/02–СУС, 80/02, 80/02–др. закон, 135/04, 61/07, 5/09, 101/10, 24/11, 78/11, 57/12–УС, 47/13 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон) прописано је да се непокретностима, у смислу става 1. тог члана, сматрају:

- 1) земљиште, и то: грађевинско, пољопривредно, шумско и друго;
- 2) стамбене, пословне и друге зграде, станови, пословне просторије, гараже и други (надземни и подземни)

грађевински објекти, односно њихови делови (у даљем тексту: објекти).

Према одредби члана 10. Закона, обавеза по основу пореза на имовину настаје најранијим од следећих дана: даном стицања права, даном почетка коришћења, даном оспособљавања, даном издавања употребне дозволе, односно даном омогућавања коришћења имовине на други начин.

Према одредби члана 2. тачка 22) Закона о планирању и изградњи („Сл. гласник РС“, бр. 72/09, 81/09–исправка, 64/10–УС, 24/11, 121/12, 42/13–УС, 50/13–УС, 98/13–УС, у даљем тексту: Закон о планирању и изградњи), објекат јесте грађевина спојена са тлом која представља физичку, функционалну, техничко-технолошку или биотехничку целину (зграде свих врста, саобраћајни, водопривредни и енергетски објекти, објекти инфраструктуре електронских комуникација – кабловска канализација, објекти комуналне инфраструктуре, индустријски, пољопривредни и други привредни објекти, објекти спорта и рекреације, гробља, склоништа и сл.).

ПОРЕЗ НА ДОХОДАК ГРАЂАНА

1. Порески третман накнаде за рад коју оствари физичко лице ангажовано на реализацији пројекта по основу уговора закљученог са Организацијом уједињених нација за индустријски развој (UNIDO)

(Мишљење Министарства финансија, бр. 430-00-308/2014-04 од 27.11.2014. год.)

На примање које се сматра зарадом сагласно Закону о порезу на доходак грађана („Сл. гласник РС“, бр. 24/01, 80/02, 80/02–др. закон, 135/04, 62/06, 65/06–исправка, 31/09, 44/09, 18/10, 50/11, 91/11–УС, 93/12, 114/12–УС, 47/13, 48/13–исправка, 108/13, 57/14 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон), које по основу радног ангажовања у Организацији уједињених нација и њеним специјализованим организацијама, конкретно Организацији уједињених нација за индустријски развој (UNIDO), оствари физичко лице – држављанин или резидент Републике Србије, не плаћа се порез на зараду.

Међутим, приход који физичко лице – држављанин или резидент Републике Србије оствари од UNIDO, не по основу запослења већ по основу другог уговорног односа, није предмет пореског ослобођења и подлеже опорезивању порезом на доходак грађана као други приход физичког лица.

Одредбом члана 13. став 1. Закона прописано је да се под зарадом, у смислу овог закона, сматра зарада која се остварује по основу радног односа, дефинисана законом којим се уређују радни односи и друга примања запосленог.

Одредбом члана 20. став 2. Закона прописано је да изузетно од става 1. овог члана, обавезе плаћања пореза на зараде остварене по основу радног ангажовања у Организацији уједињених нација и њеним специјализованим агенцијама, ослобођена су физичка лица која су држављани или резиденти Републике.

Одредбом члана 85. став 1. тачка 1) Закона прописано је да се осталим приходима у смислу овог закона сматрају и други приходи који по својој природи чине доходак физичког лица, који нису опорезиви по другом основу у складу са овим законом, а нарочито приходи по основу уговора о делу.

Стопа пореза на друге приходе износи 20%, сагласно одредби члана 86. став 1. Закона.

2. Да ли је предмет опорезивања годишњим порезом на доходак грађана приход који физичко лице оствари у виду накнаде штете која се исплаћује запосленом у висини изгубљене зараде за случај незаконитог престанка радног односа и враћања запосленог на рад, као и приход по основу

новчане накнаде за време незапослености коју физичко лице остварује сагласно закону којим се уређују запошљавање и осигурање за случај незапослености?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 413-00-118/2014-04 од 24.11.2014. год.)

Приход који физичко лице оствари у виду накнаде штете која се исплаћује запосленом у висини изгубљене зараде за случај незаконитог престанка радног односа и враћања запосленог на рад, предмет је опорезивања годишњим порезом на доходак грађана уколико само по том основу, односно заједно са приходима по другим основима који се урачунавају у основицу годишњег пореза прелази неопорезиви износ за годишњи порез. С тим у вези, приходи, тј. накнада која се исплаћује запосленом у висини изгубљене зараде која у конкретном износу, односно заједно са приходима по другим основима који се урачунавају у основицу годишњег пореза, а који су били опорезовани порезом на доходак грађана приликом њиховог остваривања, умањени за плаћени порез и припадајуће доприносе, изнад прописаног неопорезивог износа за годишњи порез, подлежу плаћању и годишњег пореза на доходак грађана, у складу са одредбама чл. 87. до 89. Закона о порезу на доходак грађана („Сл. гласник РС“, бр. 24/01, 80/02, 80/02–др. закон, 135/04, 62/06, 65/06–исправка, 31/09, 44/09, 18/10, 50/11, 91/11–УС, 93/12, 114/12–УС, 47/13, 48/13–исправка, 108/13, 57/14 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон).

Поред тога, имајући у виду да је новчана накнада за време незапослености коју физичко лице остварује сагласно закону којим се уређују запошљавање и осигурање за случај незапослености, изузета од опорезивања порезом на доходак грађана сагласно члану 9. став 1. тачка 4) Закона, тај приход

не урачунава се у основицу годишњег пореза на доходак грађана.

Одредбом члана 9. став 1. тачка 4) Закона прописано је да се порез на доходак грађана не плаћа на примања остварена по основу накнада за време незапослености.

Према одредби члана 9. став 1. тачка 8) Закона, порез на доходак грађана не плаћа се на примања остварена по основу накнада материјалне и нематеријалне штете, изузев накнаде за измаклу корист и накнаде зараде (плате), односно накнаде за изгубљену зараду (плату).

Годишњи порез на доходак грађана, према одредбама члана 87. став 1. Закона, плаћају физичка лица која су у календарској години остварила доходак већи од троструког износа просечне годишње зараде по запосленом исплаћене у Републици у години за коју се утврђује порез, према подацима републичког органа надлежног за послове статистике, и то:

1) резиденти за доходак остварен на територији Републике и у другој држави;

2) нерезиденти за доходак остварен на територији Републике.

Према одредбама става 2. истог члана Закона, дохотком из става 1. тог члана сматра се годишњи збир:

1) зарада из чл. 13. до 14б овог закона;

2) опорезивог прихода од самосталне делатности из чл. 33. и 40. овог закона;

3) опорезивог прихода од ауторских права, права сродних ауторском праву и права индустријске својине из чл. 55. и 60. овог закона;

4) опорезивог прихода од издавања непокретности из члана 63. став 3. овог закона;

5) опорезивог прихода од давања у закуп покретних ствари из члана 82. ст. 3. и 4. овог закона;

6) опорезивог прихода спортиста и спортских стручњака из члана 84а овог закона;

7) опорезивих других прихода из члана 85. овог закона;

8) прихода по основима из тач. 1) до 7) овог става, остварених и опорезованих у другој држави за обвезнике из става 1. тачка 1) овог члана.

Према одредби члана 191. став 1. Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14), ако суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, на захтев запосленог, одлучиће да се запослени врати на рад, да му се исплати накнада штете и уплате припадајући доприноси за обавезно социјално осигурање за период у коме запослени није радио.

Накнада штете утврђује се у висини изгубљене зараде која у себи садржи припадајући порез и доприносе у складу са законом, у коју не улази накнада за исхрану у току рада, регрес за коришћење годишњег одмора, бонуси, награде и друга примања по основу доприноса пословном успеху послодавца, и исплаћује се запосленом у висини изгубљене зараде, која је умањена за износ пореза и доприноса који се обрачунавају по основу зараде у складу са законом, сагласно ст. 2. и 3. члана 191. Закона о раду.

Порез и допринос за обавезно социјално осигурање за период у коме запослени није радио обрачунава се и плаћа на утврђени месечни износ изгубљене зараде из става 2. овог члана (став 4. члан 191. Закона о раду).

Одредбама члана 67. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености („Сл. гласник РС“, бр. 36/09 и 88/10) прописано је да незапослени има право на новчану накнаду у случају престанка радног односа или престанка обавезног осигурања, по основу:

1. престанка радног односа отказом од стране послодавца, у складу са прописима о раду, и то:

1) ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла, у складу са законом, осим лица која су се, у складу са одлуком Владе о утврђивању програма решавања вишка запослених у процесу рационализације, реструктурирања и припреме за приватизацију, својеволјно определила за новчану накнаду или посебну новчану накнаду – у већем износу од висине отпремнине утврђене Законом о раду;

2) ако запослени не остварује резултате рада, односно нема потребна знања и способности за обављање послова на којима ради;

2. престанка радног односа на одређено време, привремених и повремених послова, пробног рада;

3. престанка функције изабраних, именованих и постављених лица, уколико није остварено право на мировање радног односа или накнаду плате, у складу са законом;

4. преноса оснивачких права власника, односно члана привредног друштва;

5. отварања стечаја, покретања ликвидационог поступка и у другим случајевима престанка рада послодавца, у складу са законом;

6. премештаја брачног друга, у складу са посебним прописима;

7. престанка радног односа у иностранству, у складу са законом, односно међународним споразумом.

ПОРЕЗИ НА УПОТРЕБУ, ДРЖАЊЕ И НОШЕЊЕ ДОБАРА

1. а) Захтев за преиспитивање другостепеног решења којим је одбијена жалба на решење којим је утврђен порез на регистровано оружје

б) Да ли постоји законски основ да се отпише ненамирени дуг по основу пореза на регистровано оружје и споредних пореских давања обвезнику – пословно способном физичком лицу?

в) Ко има право на ослобођење од пореза на регистровано оружје?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 430-00-00324/2014-04 од 21.11.2014. год.)

а) Министарство финансија – Сектор за фискални систем није надлежно да преиспитује решења Пореске управе која су донета по жалби обвезника пореза на регистровано оружје. Наиме, против коначног решења Пореске управе о утврђивању пореза на регистровано оружје обвезник има право на судску заштиту.

Одредбом члана 27. Закона о порезима на употребу, држање и ношење добара („Сл. гласник РС“, бр. 26/01, 80/02, 43/04, 132/04, 112/05, 114/06, 118/07, 114/08, 31/09, 106/09, 95/10, 101/10, 24/11, 100/11, 120/12, 113/13 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон) прописано је да се у погледу плаћања пореза, камате, принудне наплате и осталог што није уређено тим законом, примењују одредбе закона којим се уређује порески поступак и пореска администрација.

Према одредби члана 140. став 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Сл. гласник РС“, бр. 80/02, 84/02–исправка, 23/03–исправка, 70/03, 55/04, 61/05, 85/05–др. закон, 62/06–др. закон, 61/07, 20/09, 72/09–др. закон, 53/10, 101/11, 2/12–исправка, 93/12, 47/13, 108/13, 68/14 и 105/14, у даљем тексту: ЗПППА), против коначног пореског управног акта може се покренути управни спор, ако законом није друкчије прописано.

Поднета тужба не одлаже извршење пореског управног акта (члан 140. став 5. ЗПППА).

б) Нема основа да се отпише ненамирени дуг по основу пореза на регистровано оружје и споредних пореских давања обвезнику – пословно способном физичком лицу чије пребивалиште се зна и чија имовина је довољна да се намири дуг по том основу.

Пореска обавеза престаје по основу застарелости, при чему Министарство финансија указује да право Пореске управе на наплату пореза на регистровано оружје и споредних пореских давања по том основу, застарева за пет година почев од првог дана наредне године од године у којој је обавеза дужника доспела на плаћање, при чему се од 8. јула

2007. године застарелост прекида сваком радњом пореског органа предузетом против дужника у циљу наплате пореза и споредних пореских давања, а увек застарева у року од десет година од истека године у којој је пореску обавезу требало наплатити.

Одредбама члана 23. став 1. ЗПППА прописано је да пореска обавеза престаје:

- 1) наплатом пореза;
- 2) застарелошћу пореза;
- 3) отписом пореза;
- 4) на други законом прописани начин.

Према одредби члана 22. став 3. ЗПППА, пореску обавезу пословно неспособног физичког лица или одсутног физичког лица коме се не зна пребивалиште испуњава заступник из имовине пореског обвезника.

Ако имовина лица из става 3. овог члана није довољна да се намири дуг по основу пореза и споредних пореских давања, ненамирени део дуга се отписује (члан 22. став 4. ЗПППА).

Ако престану разлози из става 3. овог члана због којих је лицу одређен заступник, решење о отпису пореског дуга ће се укинути, али се за период од дана када је ненамирени порески дуг тог лица доспео до дана када су разлози престали, камата не обрачунава (члан 22. став 5. ЗПППА).

Одредбом члана 114. став 1. ЗПППА уређено је да право Пореске управе на утврђивање и наплату пореза и споредних пореских давања застарева за пет година од дана када је застарелост почела да тече.

Застарелост права на наплату пореза и споредних пореских давања почиње да тече од првог дана наредне године од године у којој је обавеза пореског дужника доспела за плаћање (члан 114. став 3. ЗПППА).

У складу са одредбом члана 114д став 1. ЗПППА, застарелост се прекида сваком радњом Пореске управе предузетом против пореског дужника у циљу утврђивања и наплате пореза и споредних пореских давања, односно радњом пореског обвезника предузетом у циљу остваривања права на повраћај, порески кредит, рефакцију и рефундацију, као и намирење доспелих обавеза путем прекњижавања и повраћај споредних пореских давања.

После прекида застарелост почиње тећи изнова, а време које је протекло пре прекида не рачуна се у рок за застарелост (члан 114д став 2. ЗПППА).

Право на утврђивање, наплату, повраћај, порески кредит, рефакцију, рефундацију, као и намирење доспелих обавеза путем прекњижавања пореза, увек застарева у року од десет година од истека године у којој је порез требало утврдити или наплатити, односно у којој је извршена преплата (члан 114ж став 1. ЗПППА).

Пореска управа, по истеку рока из става 1. овог члана, по службеној дужности, доноси решење о престанку пореске обавезе, односно о престанку права на повраћај, порески кредит, рефакцију, рефундацију, као и на намирење доспелих обавеза путем прекњижавања пореза, због застарелости (члан 114ж став 2. ЗПППА).

в) Право на ослобођење од пореза на регистровано оружје обвезник – физичко лице може да оствари само када за то постоји законски основ, тј. само за једно регистровано

оружје које је добило на поклон као награду или приликом одласка у пензију, од Војске Србије односно војске држава чији је правни следбеник Република Србија, или од органа надлежног за унутрашње послове Републике Србије односно органа надлежног за унутрашње послове државе чији је правни следбеник Република Србија. Ако је по том основу од наведених лица обвезник – физичко лице добило више оружја – пореско ослобођење остварује се на оно регистровано оружје за које је прописана најнижа висина пореза.

Према одредбама члана 25. став 1. Закона, порез на регистровано оружје не плаћа се на:

1) оружје регистровано за потребе обављања посла у државном органу или државној организацији (службено оружје) у чијој су надлежности послови за чије обављање је потребно и прописима уређено држање, односно држање и ношење оружја,

2) оружје стрељачких организација и стрељачких клубова,

3) брисана,

4) оружје које је обвезник добио на поклон као награду или приликом одласка у пензију, од Војске Србије, односно војске држава чији је правни следбеник Република Србија, или од органа надлежног за унутрашње послове Републике Србије, односно органа надлежног за унутрашње послове државе чији је правни следбеник Република Србија, а највише на једно од добијених регистрованих оружја за које је прописана најнижа висина пореза,

5) оружје које овлашћени произвођачи оружја и муниције користе као основно средство (опрему) у процесу наменске производње.

2. Плаћање пореза на регистровано оружје

(*Мишљење Министарства финансија*, бр. 413-00-00244/2014-04 од 21.11.2014. год.)

1. По истеку рока од 15 дана од достављања решења којим је утврђена обавеза по основу пореза на регистровано оружје, односно по истеку рока од 15 дана од дана када се решење сматра достављеним у складу са законом којим су уређени порески поступак и пореска администрација, на утврђени износ обавезе по основу пореза на регистровано оружје која није плаћена у наведеном року обрачунава се и плаћа камата почев од наредног дана од дана доспелости.

Право је обвезника пореза на регистровано оружје да код надлежног пореског органа оствари увид у податке о утврђивању и наплати пореза који се о обвезнику воде, као и да бесплатно добије информације о пореским прописима из којих произлази обвезникова пореска обавеза.

Надлежни порески орган није у обавези да обвезнику, уз решење о утврђивању пореза на регистровано оружје за текућу годину, достави и податак о његовим неплаћеним обавезама по том основу за претходни период.

Према одредби члана 26. став 1. Закона о порезима на употребу, држање и ношење добара („Сл. гласник РС“, бр. 26/01, 80/02, 43/04, 132/04, 112/05, 114/06, 118/07, 114/08, 31/09, 106/09, 95/10, 101/10, 24/11, 100/11, 120/12, 113/13 и 68/14–др.

закон, у даљем тексту: Закон), порез на регистровано оружје утврђује решењем надлежни порески орган, на основу података које му доставља републички орган управе задужен за унутрашње послове који је издао оружни лист за држање и ношење оружја за личну безбедност, оружни лист за држање и ношење оружја, односно дозволу за ношење оружја за личну безбедност.

Порески обвезник плаћа порез на регистровано оружје у року од 15 дана од дана достављања решења (члан 26. став 3. Закона).

У погледу плаћања пореза, камате, принудне наплате и осталог што није уређено овим законом, примењују се одредбе закона којим се уређује порески поступак и пореска администрација (члан 27. Закона).

Одредбом члана 75. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Сл. гласник РС“, бр. 80/02, 84/02–исправка, 23/2003–исправка, 70/03, 55/04, 61/2005, 85/05–др.закон, 62/06–др.закон, 63/06–исправка др. закона, 61/07, 20/09, 72/09–др.закон, 53/10, 101/11, 2/12–исправка, 93/12, 47/13, 108/13, 68/14 и 105/14, у даљем тексту: ЗПППА) уређено је да се на износ мање или више плаћеног пореза и споредних пореских давања, осим камате, обрачунава и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије, увећаној за десет процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто.

На дуговани порез и споредна пореска давања, осим камате, камата се обрачунава почев од наредног дана од дана доспелости (члан 75. став 2. ЗПППА).

Сагласно одредби члана 24. став 1. тачка 1) ЗПППА, порески обвезник, у складу са овим законом, има право да од Пореске управе бесплатно добије информације о пореским прописима из којих произлази његова пореска обавеза, а ако је неук и основну правну помоћ, што омогућује да пријави и

плати порез и обрачуна и плати споредна пореска давања, у складу са прописима.

Порески обвезник, у складу са овим законом, има право да оствари увид у податке о утврђивању и наплати пореза који се о њему воде код Пореске управе и да захтева измену непотпуних или нетачних података (члан 24. став 1. тачка б) ЗПППА).

2. Када је реч о делу захтева који се односи на исправност обрачуна камате у конкретном случају, Министарство финансија – Сектор за фискални систем није надлежно за проверу исправности тог обрачуна.

ДОПРИНОСИ ЗА ОБАВЕЗНО СОЦИЈАЛНО ОСИГУРАЊЕ

1. Да ли постоји обавеза обрачунавања и плаћања доприноса за обавезно социјално осигурање за физичко лице – оснивача привредног друштва које није запослено у том привредном друштву и није заступник привредног друштва?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 011-00-523/2013-04 од 27.11.2014. год.)

Физичко лице – оснивач привредног друштва који не ради у том привредном друштву, а који је осигуран по другом основу, није обвезник доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање у складу са Законом о доприносима за обавезно социјално осигурање („Сл. гласник РС“, бр. 84/04, 61/05, 62/06, 5/09, 52/11, 101/11, 47/13, 108/13, 57/14 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон). С тим у вези, под радом се, поред радног односа, подразумева и представљање и заступање привредног друштва, као и обављање посло-

водствених овлашћења и послова управљања у смислу одредбе члана 6. тачка 15) Закона.

Приход који физичко лице – оснивач привредног друштва оствари по основу учешћа у добити сразмерно свом уделу у привредном друштву, представља приход од капитала на који се не плаћају доприноси за обавезно социјално осигурање.

Одредбом члана 6. тачка 15. Закона прописано је да је оснивач, односно члан привредног друштва осигураник – физичко лице које ради у привредном друштву чији је оснивач односно члан, без обзира да ли је са привредним друштвом засновало радни однос. Под радом се, поред радног односа, подразумева и представљање и заступање привредног друштва на основу уписа у регистар надлежног суда, као и обављање пословодствених овлашћења и послова управљања у складу са законом којим се уређује положај привредних друштава.

РЕПУБЛИЧКЕ АДМИНИСТРАТИВНЕ ТАКСЕ

1. Да ли се плаћа републичка административна такса када матичар, на захтев извршитеља, издаје изводе, односно уверења из матичних књига?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 430-00-00485/2014-04 од 4.11.2014. год.)

Када извршитељ у оквиру поступка прописаног Законом о извршењу и обезбеђењу („Сл. гласник РС“, бр. 31/11, 99/11–др. закон и 55/14) поднесе надлежном органу захтев за издавање извода, односно уверења из матичних књига, републичка административна такса се плаћа у складу са Законом о републичким административним таксама („Сл. гласник РС“, бр. 43/03, 51/03–исправка, 53/04, 42/05, 61/05, 101/05–др. закон, 42/06, 47/07, 54/08, 5/09, 54/09, 35/10, 50/11, 70/11, 55/12, 93/12, 47/13, 65/13–др.закон и 57/14, у даљем тексту: Закон).

Одредбама члана 2. ст. 1. до 4. Закона прописано је да се за списе и радње у управним стварима, као и за друге списе

и радње код органа, плаћају таксе по одредбама тог закона. Износи такси прописани су Тарифом. Тарифа садржи Одељак А и Одељак Б. У Одељку А Тарифе прописане су таксе које се плаћају за списе и радње органа у Републици Србији.

Одредбом члана 3. став 1. Закона прописано је да обвезник таксе јесте лице које се захтевом обраћа органу ради покретања управног, односно другог поступка код органа.

Одредбама члана 18. Закона прописано је која лица су ослобођена плаћања републичке административне таксе, а чланом 19. Закона прописано је за које се списе и радње не плаћа такса.

Према одредби члана 2. Закона о извршењу и обезбеђењу, поступак извршења и поступак обезбеђења покрећу се на предлог извршног повериоца или по службеној дужности када је то законом одређено. Извршење и обезбеђење одређује суд, ако тим законом није другачије одређено, а спроводи га суд или извршитељ.

Одредбом члана 11. став 1. тачка 7) Закона о извршењу и обезбеђењу прописано је да „судски извршитељ“ означава службено лице запослено у суду који по налогу или упутству судије непосредно предузима поједине радње извршења.

Према одредби члана 11. став 1. тачка 8) Закона о извршењу и обезбеђењу „извршитељ“ означава физичко лице које именује министар надлежан за правосуђе да у статусу службеног лица спроводи извршење у границама решења о извршењу и да врши друга овлашћења која су му тим законом поверена.

АКЦИЗЕ

1. Остваривање права на рефакцију плаћене акцизе на деривате нафте који се користе у транспортне сврхе у случају када купац – крајњи корисник деривата нафте (правно лице, односно предузетник) набавља деривате нафте преко овлашћеног дистрибутера на мало, користећи корпоративне (неплатне) картице издате од стране овлашћеног дистрибутера деривата нафте на велико и мало

(Мишљење Министарства финансија, бр. 434-00-00038/2014-04 од 12.11.2014. год.)

У случају када купац крајњи корисник деривата нафте (правно лице, односно предузетник) набавља деривате нафте преко овлашћеног дистрибутера на мало, користећи корпоративне (неплатне) картице издате од стране овлашћеног дистрибутера деривата нафте на велико и мало, при чему

фискални исечак издаје продавац деривата нафте на мало, а рачун у коме је уписан број фискалног исечка издалац корпоративне картице – овлашћени дистрибутер деривата нафте на велико и мало, нема право на рефакцију плаћене акцизе, с обзиром на то да је за остваривање овог права потребно, између осталог, да фискални исечак о набавци деривата нафте и рачун који садржи податак о редном броју фискалног исечка буду издати од стране једног лица – овлашћеног дистрибутера који се бави продајом на мало деривата нафте.

Одредбом члана 39а став 1. Закона о акцизама („Сл. гласник РС“, бр. 22/01, 73/01, 80/02, 80/02–др. закон, 43/03, 72/03, 43/04, 55/04, 135/04, 46/05, 101/05–др. закон, 61/07, 5/09, 31/09, 101/10, 43/11, 101/11, 93/12, 119/12, 47/13 и 68/14–др. закон, у даљем тексту: Закон) прописано је да купац – крајњи корисник који деривате нафте, биогорива и биотечности из члана 9. став 1. тач. 3), 5) и 7) овог закона, користи за транспортне сврхе, као и превоз терета у унутрашњем речном саобраћају, односно за грејање, може остварити рефакцију плаћене акцизе на те деривате нафте, биогорива и биотечности, под условом да те деривате нафте, биогорива и биотечности набавља од увозника, односно произвођача, да је на те деривате нафте, биогорива и биотечности увозник, односно произвођач платио прописани износ акцизе, да је

купац – крајњи корисник платио рачун у коме је исказан обрачунати износ акцизе, а када се ови деривати нафте, биогорива и биотечности продају купцу – крајњем кориснику преко овлашћеног дистрибутера тих деривата нафте, биогорива и биотечности, купац – крајњи корисник остварује право на рефакцију плаћене акцизе под условом да поседује фискални исечак, односно рачун да је платио те деривате нафте, биогорива и биотечности.

Према ставу 7. наведеног члана Закона, овлашћени дистрибутер, у смислу овог закона, јесте лице које је регистровано код Агенције за енергетику Републике Србије и бави се продајом на велико, односно на мало деривата нафте, биогорива и биотечности, у складу са прописима којима се уређује промет деривата нафте и биогорива.

Одредбом члана 2. став 3. тачка 3) подтачка (1) Правилника о ближим условима, начину и поступку за остваривање права на рефакцију плаћене акцизе на деривате нафте, биогорива и биотечности из члана 9. став 1. тач. 3), 5) и 7) Закона о акцизама, који се користе за транспортне сврхе, за превоз терета у унутрашњем речном саобраћају и за грејање („Сл. гласник РС“, бр. 112/12, 38/13 и 93/13) прописано је да право на рефакцију плаћене акцизе на деривате нафте, биогорива и биотечности из члана 9. став 1. тач. 3), 5) и 7) Закона, може да оствари купац – крајњи корисник ако деривате нафте, биогорива и биотечности набавља од овлашћеног дистрибутера који се бави продајом на мало

деривата нафте, биогорива и биотечности, а под условом да поседује фискални исечак о набавци тих производа и рачун који садржи податак о редном броју фискалног исечка – ако је купац – крајњи корисник правно лице или предузетник.

ФИНАНСИЈСКИ СИСТЕМ

РАЧУНОВОДСТВО

1. Да ли микро правно лице које је, у складу са Законом о тржишту капитала, јавно акционарско друштво, као и правно лице које је разврстано у мало правно лице, а има обавезу састављања консолидованих финансијских извештаја, могу примењивати Међународне стандарде финансијског извештавања (МСФИ) почев од 1.1.2014. године или су дужна да примењују Међународни стандард финансијског извештавања за мала и средња правна лица (МСФИ за МСП)?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 011-00-1211/2014-16 од 19.11.2014. год.)

Законом о рачуноводству („Сл. гласник РС“, бр. 62/13, у даљем тексту: Закон) уређују се обвезници примене овог закона, разврставање правних лица, организација рачуноводства и рачуноводствене исправе, услови и начин вођења пословних књига, признавање и вредновање позиција у финансијским извештајима, састављање, достављање и јавно објављивање финансијских извештаја и годишњег извештаја о пословању, Регистар финансијских извештаја, Национална комисија за рачуноводство, као и надзор над спровођењем одредби овог закона.

Одредбама члана 20. Закона прописано је да за признавање, вредновање, презентацију и обелодањивање позиција у финансијским извештајима, велика правна лица,

правна лица која имају обавезу састављања консолидованих финансијских извештаја (матична правна лица), јавна друштва, односно друштва која се припремају да постану јавна, у складу са законом којим се уређује тржиште капитала, независно од величине, примењују МСФИ.

Одредбама члана 21. Закона прописано је да мала и средња правна лица за признавање, вредновање, презентацију и обелодањивање позиција у финансијским извештајима, примењују МСФИ за МСП.

Имајући у виду наведено, мишљење Министарства финансија је да сва правна лица која су у складу са Законом о тржишту капитала („Сл. гласник РС“, бр. 31/11) јавна друштва, без обзира на величину у коју су разврстана у смислу члана 6. Закона о рачуноводству, за признавање, вредновање, презентацију и обелодањивање позиција у финансијским извештајима обавезно примењују МСФИ.

Истовремено, Министарство финансија напомиње да је свако правно лице (без обзира на величину у коју је разврстано), које је матично правно лице, односно има обавезу састављања консолидованих финансијских извештаја, дужно да, приликом састављања консолидованих финансијских извештаја, примењује МСФИ.

Одговор у вези са применом прописа дат је према подацима који су изнети у захтеву. Министарство финансија напомиње да, сходно члану 8. став 1. Закона о Народној скупштини („Сл. гласник РС“, бр. 9/10), Народна скупштина доноси аутентично тумачење закона, као и да, у складу са чланом 80. став 2. Закона о државној управи („Сл. гласник РС“, бр. 79/05, 101/07 и 95/10), мишљења органа државне управе нису обавезујућа.

РЕВИЗИЈА

1. Да ли друштво за ревизију може друштву којем обавља ревизију да ради и извештај о трансферним ценама?

(Мишљење Министарства финансија, бр. 011-00-1125/2014-16 од 3.11.2014. год.)

Законом о ревизији („Сл. гласник РС“, бр. 62/13, у даљем тексту: Закон) уређују се услови и начин обављања ревизије финансијских извештаја, обавезност ревизије, стручна оспособљеност лица и лиценце за обављање ревизије, давање и одузимање дозволе за рад друштвима за ревизију и самосталним ревизорима, надзор над обављањем ревизије, Комора овлашћених ревизора (у даљем тексту: Комора), оснивање и надлежности Одбора за јавни надзор над обављањем ревизије, међународна сарадња са надлежним телима у области надзора, као и друга питања у вези са ревизијом.

Одредбама члана 35. овог закона дефинисане су ситуације у којима постоји забрана обављања ревизије финансијских извештаја. Сагласно овим одредбама, друштво за ревизију не може да обавља ревизију код правног лица:

- 1) у којем има уделе или акције;
- 2) које је власник удела или акција друштва за ревизију;
- 3) ако је друштво за ревизију, односно било која организациона јединица у мрежи којој припада, односно повезано лице са друштвом за ревизију пружало правном лицу у години за коју се обавља ревизија, следеће услуге:
 - (1) припрему и вођење пословних књига и састављање финансијских извештаја;
 - (2) процену вредности капитала, имовине и/или обавеза која ће бити рефлектована у финансијским извештајима, односно у којима постоји очигледан сукоб интереса;
 - (3) заступање у судским поступцима у вези са пореским предметима;
 - (4) обрачун пореза и подношење пореских пријава за физичка лица руководиоце у сектору финансија у привредном друштву;
 - (5) савете у вези са рачуноводственим књижењем пореских обавеза;

(6) дизајнирање система интерне ревизије и интерне контроле, као и њихово спровођење;

(7) дизајнирање и примену информационих система у рачуноводственој области;

(8) актуарске услуге;

(9) друге услуге које би, у конкретним околностима, могле да угрозе независност лиценцираног овлашћеног ревизора или друштва за ревизију и/или да утичу на вредновање позиција у финансијским извештајима;

4) ако је повезано са правним лицем на други начин, тако да таква повезаност може да утиче на независност и непристрасност обављања ревизије.

Имајући у виду наведено, као и наводе из дописа, мишљење Министарства финансија је да у конкретном случају друштво за ревизију у години за коју обавља ревизију финансијских извештаја правног лица, том правном лицу не може истовремено да пружа услугу израде извештаја о трансферним ценама, с обзиром да резултати извештаја о трансферним ценама, у смислу члана 35. тачка 9) Закона, могу утицати на кориговање пореске обавезе и тиме на вредновање позиција у финансијским извештајима.

Одговор у вези примене прописа дат је према подацима који су изнети у захтеву. Министарство финансија напомиње да, сходно члану 8. став 1. Закона о

Народној скупштини („Сл. гласник РС“, бр. 9/10), Народна скупштина доноси аутентично тумачење закона, као и да, у складу са чланом 80. став 2. Закона о државној управи („Сл. гласник РС“, бр. 79/05, 101/07 и 95/10), мишљења органа државне управе нису обавезујућа.

**ФИНАНСИСКИ ПРОПИСИ ДОНЕТИ
У НОВЕМБРУ 2014. ГОДИНЕ**

ЗАКОНИ

Закон о изменама и допунама Закона о финансирању политичких активности	<i>Сл. гласник РС</i> , бр. 123 од 10. новембра 2014. год.
--	--

УРЕДБЕ

Уредба о измени Уредбе о привременом финансирању јавних сервиса	<i>Сл. гласник РС</i> , бр. 125 од 14. новембра 2014. год.
---	--

ПРАВИЛНИЦИ

Правилник о облику и садржају Статистичког извештаја за привредна друштва, задруге и предузетнике	<i>Сл. гласник РС</i> , бр. 127 од 21. новембра 2014. год.
Правилник о условима и начину јавног објављивања финансијских извештаја и вођењу Регистра финансијских извештаја	<i>Сл. гласник РС</i> , бр. 127 од 21. новембра 2014. год.
Правилник о обрасцу уговора о приступању аукцијској платформи	<i>Сл. гласник РС</i> , бр. 128 од 26. новембра 2014. год.
Правилник о допуни Правилника о стандардном класификационом оквиру и Контном плану за буџетски систем	<i>Сл. гласник РС</i> , бр. 128 од 26. новембра 2014. год.
Правилник о допуни Правилника о условима и начину вођења рачуна за уплату јавних прихода и распоред средстава са тих рачуна	<i>Сл. гласник РС</i> , бр. 128 од 26. новембра 2014. год.

ОДЛУКЕ

Одлука о распореду и коришћењу средстава за реализацију пројеката Националног инвестиционог плана утврђених Законом о буџету Републике Србије за 2014. годину	<i>Сл. гласник РС</i> , бр. 125 од 14. новембра 2014. год.
---	--

Одлука о извештавању банака	<i>Сл. гласник РС</i> , бр. 125 од 14. новембра 2014. год.
Одлука о објављивању података и информација банке	<i>Сл. гласник РС</i> , бр. 125 од 14. новембра 2014. год.
Одлука о изменама и допуни Одлуке о обавезној резерви банака код Народне банке Србије	<i>Сл. гласник РС</i> , бр. 125 од 14. новембра 2014. год.
Одлука о допуни Одлуке о каматним стопама које Народна банка Србије примењује у поступку спровођења монетарне политике	<i>Сл. гласник РС</i> , бр. 125 од 14. новембра 2014. год.
Одлука о допуни Одлуке о начину обрачуна, наплате и плаћања камате Народне банке Србије	<i>Сл. гласник РС</i> , бр. 125 од 14. новембра 2014. год.
Одлука о допуни Одлуке о условима под којима и начину на који резиденти могу држати девизе на рачуну код банке у иностранству	<i>Сл. гласник РС</i> , бр. 125 од 14. новембра 2014. год.
Одлука о допуни Одлуке о јединственој тарифи по којој Народна банка Србије наплаћује накнаду за извршене услуге	<i>Сл. гласник РС</i> , бр. 125 од 14. новембра 2014. год.

ОСТАЛО

Усклађени највиши износи локалне комуналне таксе за држање моторних друмских и прикључних возила, осим пољопривредних возила и машина	<i>Сл. гласник РС</i> , бр. 125 од 14. новембра 2014. год.
Упутство о измени и допуни Упутства за спровођење Одлуке о обавезној резерви банака код Народне банке Србије	<i>Сл. гласник РС</i> , бр. 127 од 21. новембра 2014. год.
Споразум између Европске уније и Републике Србије о учешћу Републике Србије у Програму Европске уније „Царина 2020“	<i>Сл. гласник РС – Међународни уговори</i> , бр. 16 од 26. новембра 2014. год.

ПРОПИСИ ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ

<p>COMMISSION IMPLEMENTING REGULATION (EU) No 858/2014 of 4 August 2014 concerning the classification of certain goods in the Combined Nomenclature УРЕДБА КОМИСИЈЕ (ЕУ) О СПРОВОЂЕЊУ број 858/2014 од 4. августа 2014. године у вези са сврставањем одређене робе према Комбинованој номенклатури</p> <p>COMMISSION IMPLEMENTING REGULATION (EU) No 859/2014 of 5 August 2014 concerning the classification of certain goods in the Combined Nomenclature УРЕДБА КОМИСИЈЕ (ЕУ) О СПРОВОЂЕЊУ број 859/2014 од 5. августа 2014. године у вези са сврставањем одређене робе према Комбинованој номенклатури</p>	<p><i>Сл. гласник РС</i>, бр. 120 од 4. новембра 2014. год.</p> <p><i>Сл. гласник РС</i>, бр. 120 од 4. новембра 2014. год.</p>
<p>COMMISSION IMPLEMENTING REGULATION (EU) No 860/2014 of 5 August 2014 concerning the classification of certain goods in the Combined Nomenclature УРЕДБА КОМИСИЈЕ (ЕУ) О СПРОВОЂЕЊУ број 860/2014 од 5. августа 2014. године у вези са сврставањем одређене робе према Комбинованој номенклатури</p>	<p><i>Сл. гласник РС</i>, бр. 120 од 4. новембра 2014. год.</p>
<p>COMMISSION IMPLEMENTING REGULATION (EU) No 873/2014 of 8 August 2014 concerning the classification of certain goods in the Combined Nomenclature УРЕДБА КОМИСИЈЕ (ЕУ) О СПРОВОЂЕЊУ број 873/2014 од 8. августа 2014. године у вези са сврставањем одређене робе према Комбинованој номенклатури</p>	<p><i>Сл. гласник РС</i>, бр. 120 од 4. новембра 2014. год.</p>

<p>COMMISSION IMPLEMENTING REGULATION (EU) No 874/2014 of 8 August 2014 concerning the classification of certain goods in the Combined Nomenclature УРЕДБА КОМИСИЈЕ (ЕУ) О СПРОВОЂЕЊУ број 874/2014 од 8. августа 2014. године у вези са сврставањем одређене робе према Комбинованој номенклатури</p>	<p><i>Сл. гласник РС</i>, бр. 120 од 4. новембра 2014. год.</p>
<p>COMMISSION IMPLEMENTING REGULATION (EU) No 875/2014 of 8 August 2014 concerning the classification of certain goods in the Combined Nomenclature УРЕДБА КОМИСИЈЕ (ЕУ) О СПРОВОЂЕЊУ број 875/2014 од 8. августа 2014. године у вези са сврставањем одређене робе према Комбинованој номенклатури</p>	<p><i>Сл. гласник РС</i>, бр. 120 од 4. новембра 2014. год.</p>
<p>COMMISSION IMPLEMENTING REGULATION (EU) No 876/2014 of 8 August 2014 concerning the classification of certain goods in the Combined Nomenclature УРЕДБА КОМИСИЈЕ (ЕУ) О СПРОВОЂЕЊУ број 876/2014 од 8. августа 2014. године у вези са сврставањем одређене робе према Комбинованој номенклатури</p>	<p><i>Сл. гласник РС</i>, бр. 120 од 4. новембра 2014. год.</p>
<p>COMMISSION IMPLEMENTING REGULATION (EU) No 877/2014 of 8 August 2014 concerning the classification of certain goods in the Combined Nomenclature УРЕДБА КОМИСИЈЕ (ЕУ) О СПРОВОЂЕЊУ број 877/2014 од 8. августа 2014. године у вези са сврставањем одређене робе према Комбинованој номенклатури</p>	<p><i>Сл. гласник РС</i>, бр. 120 од 4. новембра 2014. год.</p>

COMMISSION IMPLEMENTING REGULATION (EU) No 972/2014 of 11 September 2014 concerning the classification of certain goods in the Combined Nomenclature УРЕДБА КОМИСИЈЕ (ЕУ) О СПРОВОЂЕЊУ број 972/2014 од 11. септембра 2014. године у вези са сврставањем одређене робе према Комбинованој номенклатури	Сл. гласник РС, бр. 120 од 4. новембра 2014. год.
COMMISSION IMPLEMENTING REGULATION (EU) No 973/2014 of 11 September 2014 concerning the classification of certain goods in the Combined Nomenclature УРЕДБА КОМИСИЈЕ (ЕУ) О СПРОВОЂЕЊУ број 973/2014 од 11. септембра 2014. године у вези са сврставањем одређене робе према Комбинованој номенклатури	Сл. гласник РС, бр. 120 од 4. новембра 2014. год.

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

336

БИЛТЕН: службена објашњења и стручна
мишљења за примену финансијских прописа,
главни уредник Горана Грозданић. – Год. 32,бр.
1 / 2 (1992) – . – Београд: Министарство
финансија Републике Србије,
1992-. – 20 цм

Месечно. –
ISSN 0354-3242 = Билтен, службена
објашњења и стручна мишљења за примену
финансијских прописа
COBISS. SR-ID 43429132